

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

BESTOOKT VAN WEERSKANTEN

(Zie ommezijde)

DOOR HET LINKEROOR:
„BEN JE VAN PLAN TE BETALEN OF NIET.”

DOOR HET RECHTEROOR:
„LIEVELING, KIJK NAAR MIJN GEBROKEN HART.”

Terwijl de voordrachtskustenares declameerde van: „en op die ijsschots knielde ik neer en dankte den hemel voor mijn redding”, denkt de impressario: „zou ze nog vijf of nog tien minuten noodig hebben voor ze klaar is?”

Zenuwachtig machten de dames en heeren vóór de kamerdeur van den Gevreesde.

Weten wat het publiek verlangt, een meer dan middelmatig begrip van kunstzaken, en vooral een door niets te verstoren gelijkmoedigheid, dat zijn de eigenschappen, welke van een theater-directeur, een impresario, van ieder die variété-artisten moet engageeren, verlangd worden. Het verhaaltje van den manager, die zijn nieuwste ontdekking om den mooien hals valt, verrukt als hij is van haar nieuwste levensliedjes, of haar met een rozenruiker tegemoet treedt... is een verhaaltje. In werkelijkheid is de man, bij wien de artisten, en zij die meenen het te zijn, moeten proefdraaien, een onaandoenlijk heerschap, dat kort en zakelijk van aanleg is en onbewogen blijft bij de hartstochtelijkste liefdesverklaringen en bij de teederste maneschijn-nummertjes. En dat kan men hem niet kwalijk nemen — want ook van het schoone en verhevene kan men genoeg krijgen — zeker als het iederen dag opnieuw wordt voorgedragen.

„O, wanhoop, o, ijselijkheid, hij had me dus niet lief.” („Als ze nu maar gauw aan die liefde sterf,” denkt de man, die met de beenen over elkaar geduldig luistert.)

Wilt u mij engageeren?

En alle groote en kleine sterren laten als bewijs van erkentelijkheid hun beeltenis achter.

De man die van beroep het „moederhart” bezingt, draagt zijn nummer met dubbele gevoeligheid aan den theaterdirecteur voor.

Tijdens zijn jongste bezoek aan Stockholm bracht prins George van Engeland, vergezeld van de Zweedsche prinses Ingrid, een bezoek aan een gemeentelijke kinderbewaarplaats.

BUITENLANDSCH NIEUWS

Onze jonge Nederlandsche zwemster Willy den Ouden behaalde op de internationale wedstrijden te Londen weer menig succes. Men ziet haar hier bij de morgen-training in het zwembad van de Mermaidclub.

Een grappige scène uit een nieuwe Engelsche film „Five and Six”, welke op het oogenblik in Londen wordt opgenomen en welke verband houdt met de Sweepstake.

Londensche schooljongens verorberen hun twaalfuurtje in Kensington Garden.

WORDT GESMOKKELD

HET KAPITAAL

Iedere Duitscher, die de grenzen wil overschrijden, moet zijn portefeuille en beurs toonen. Wie teveel heeft mag zijn vaderland niet uit.

Zoo'n beetje smokkelen, gelijk iedereen het deed in de normale vooroorlogsche jaren, dat hoorde eigenlijk bij onze opvoeding tot volwaardig staatsburger.

Niemand werd er feitelijk door benadeeld, tenzij misschien een douane-ambtenaar, die van zijn superieuren een standje kreeg, omdat hij in geen half jaar een bekeuring had gemaakt. Smokkelen was een genoeglijke sport, niet gevaarlijker dan ping pong of golf.

Maar zooals aan zoovele andere aangenamen en een beetje avontuurlijke dingen kwam ook aan het dilettanterige smokkelen een einde; na 1914 veranderde het in een bitteren, verwoeden strijd, waarbij van weerskanten met scherp werd geschoten, waaraan pantserauto's en machinegeweren, nachtelijke overvallen, hinderlagen, listen en zoeklichten te pas kwamen.

De binnenoorlog werd vervangen door een tarievenoorlog; uit zelfverweer grijpt de eene staat na den anderen naar het wapen van in- en uitvoerverboden. En hoe hoger de muren worden, waarmede men meent de grenzen te beschermen, des te talrijker wordt ook het aantal van hen, die, vaak met gevaar voor hun leven, bereid zijn, over die muren heen te klimmen, den zak met smokkelwaar op den rug.

Was het maar zoo eenvoudig; was er maar een echte schutting en bestond het smokkelen maar in den zak er over heen te wippen.

Maar de werkelijkheid is 'n beetje anders. De werkelijkheid, dat zijn loerende beamtten, dat zijn sluiptochten door bosschen, dat zijn angstige momenten in D.-treinen, dat zijn vuurgevechten en gevangenisstraf. Want op vrijwel alles

De hoofdstraat in Vaduz, de hoofdstad van Lichtenstein, het aangenaamste land ter wereld voor deviezenbezitters.

Aan de Zwitsersche grens wordt ook „Eine Reisedevisenrevision“

uitgeoeffend, d.w.z., dat zij die Duitschland ingaan, ook gecontroleerd worden. En vaak vinden de beamtten Zwitsersche spaarbank- of cheque-boekjes in het bezit der Duitsche burgers.

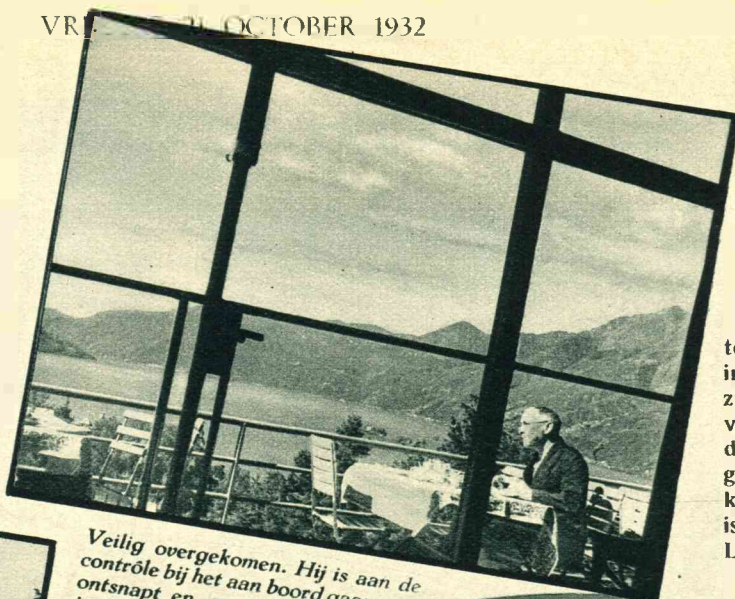
bestaan invoerrechten en uitvoerverboden, zoodat het op clandestiene wijze over de grenzen brengen van waren en goederen een lucratief, zij 't dan ook riskant, bedrijf is geworden.

Onder de zaken, waarvan men nooit had kunnen vermoeden, dat zij nog eens als smokkelwaar zouden gebruikt kunnen worden, behooren ook deviezen, wissels die in vreemde valuta betaalbaar zijn, geldswaardige papieren.

De heftige politieke beroeringen, waaronder Duitschland de laatste drie jaren heeft te lijden, de onzekerheid over hetgeen de toekomst daar zal brengen, deed in 1930 honderden gefortuneerde Duitschers de wijk uit hun Heimat nemen. Zij namen geld en goed mee en deponeerden het op

buitenlandsche banken, waar het zijn waarde behield en waar zij er in alle kalmte over konden beschikken. Deze kapitaalvlucht nam een dergelijken omvang aan, dat de Rijksregering — de toenmalige regering Brüning — zich genoodzaakt zag een „Notverordnung” uit te vaardigen, waarbij het over de grenzen brengen van geld en geldswaardige papieren strafbaar werd gesteld. Allen, die al rekening hielden met een nieuwe inflatie van het Duitse geld, allen, die op het punt stonden, of in de verwijderde toekomst van plan waren hun geld te brengen naar het solide Zwitserland of het „steinreiche Holland”, werden er opmerkzaam op gemaakt, dat een dergelijke handelwijze zou worden beschouwd als verraad aan de

Veilig overgekomen. Hij is aan de controle bij het aan boord gaan ontsnapt en rust nu uit in een restaurant aan de Zwitsersche zijde van de Bodensee.

Een belangrijk gebouw in Lichtenstein: de spaarbank.

Een vermeldenswaardige bijzonderheid is, dat de kelders van deze nuttige instelling dienen als staatsgevangenis, terwijl twee-hoog de zalen zijn van de „Staten Generaal”.

volksgemeenschap, waartoe zij behoorden.

Maar zooiets maakt op sommige mensen nooit lang indruk — en toen men dus over den eersten schrik, door de nieuwe bepaling gewekt, heen was, en men zich een beetje gewend had aan de daarin vervatte bedreigingen, ontstond er een levendige, dankbare, „waardevolle” smokkelhandel in deviezen.

De grenscontrole werd verscherpt, de reizigers in de D-treinen werden (en worden) betast als stieren op een keuring, en een uitgebreide berichten- en bewakingsdienst werd door de douane ingesteld. Want een Duitser, die zijn land verlaat, mag niet meer dan twee honderd Markten meenemen naar het buitenland; naar Oostenrijk en Zwitserland mogen er nog 1500 Markten extra bij. Voor ieder grooter bedrag moet een officieele toestemming worden verstrekt. En daar deze meestal niet wordt gegeven, probeert men het met allerhande foefjes. De Duitsch-Nederlandsche grens biedt niet zooveel mogelijkheden als de Duitsch-Zwitserse. Een gedeelte van den scheidingsweg tusschen laatstgenoemde landen wordt immers gevormd door het meer van Constanzt, terwijl in de stad Constanzt

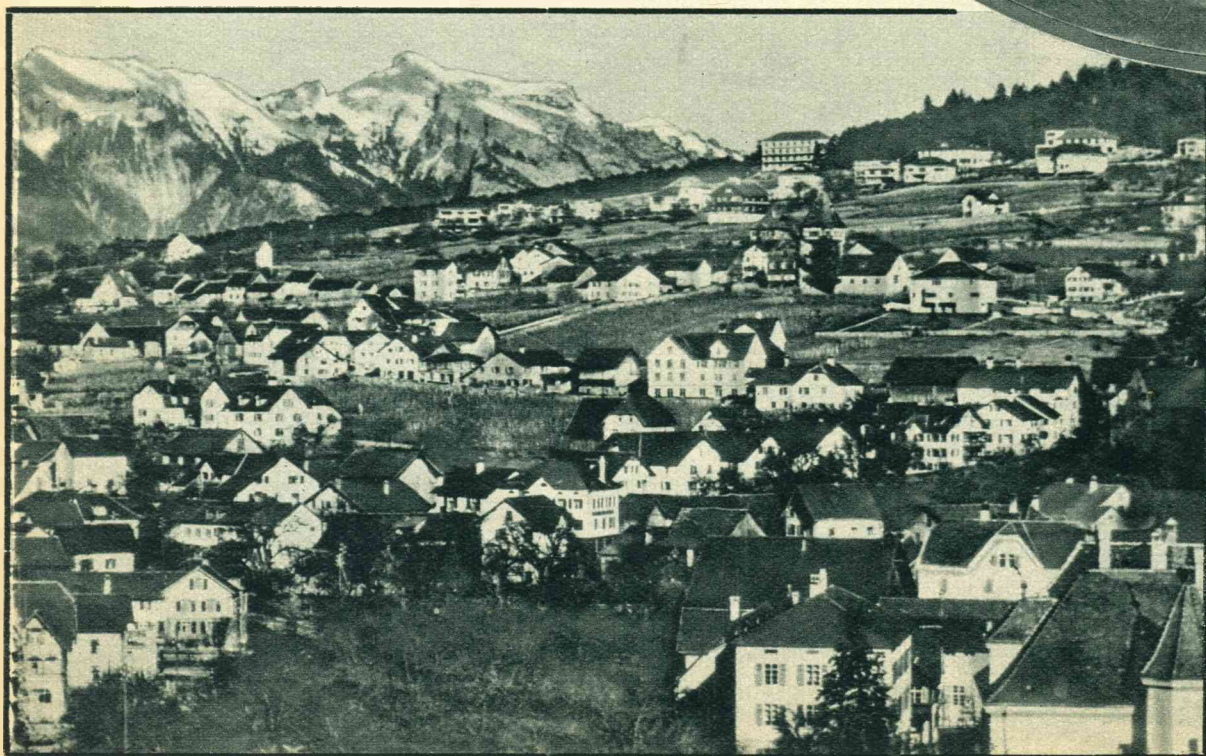

Te Constanzt loopt de grens tusschen Duitsland en Zwitserland dwars door de straat. De man op de stoep loopt in Duitsland, de kinderen en de fietser bevinden zich in Zwitserland. Geen wonder, dat men hier iedereen voor deviezensmokkelaar aanziet.

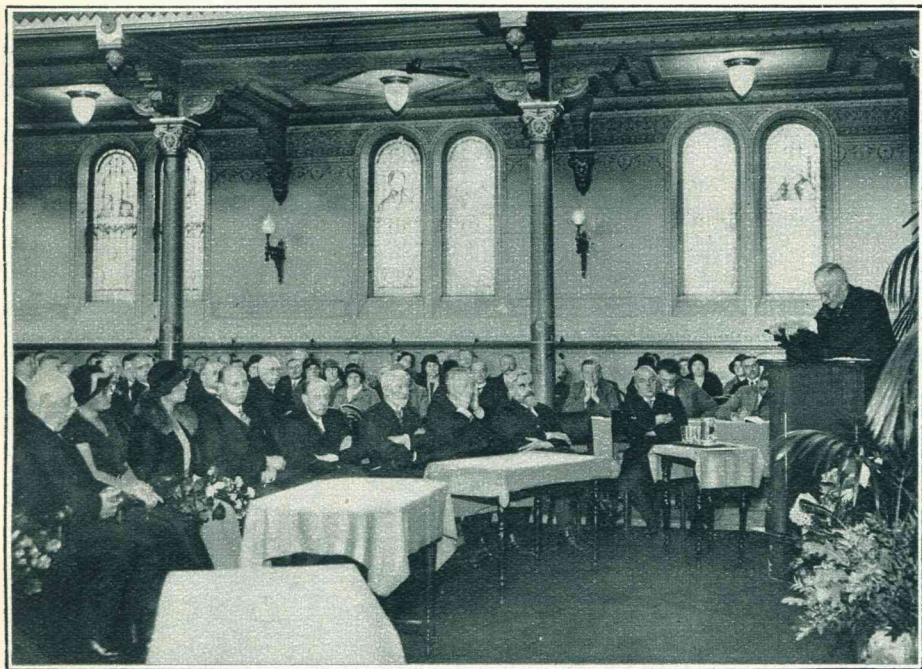
op de stoep loopt in Duitsland, de kinderen en de fietser bevinden zich in Zwitserland. Geen wonder, dat men hier iedereen voor deviezensmokkelaar aanziet.

niet meer is dan een smal bergbeekje, dat des zomers opgedroogd pleegt te zijn, bezit het een vloot. Een groote Amerikaansche olie-maatschappij heeft haar vloot van petroleumschepen, te zamen metende 600.000 ton, ondergebracht in een dochter-maatschappij, die haar zetel heeft in Lichtenstein — waarschijnlijk om kapiteins en bemanning te doen genieten van de gezonde berglucht. Op de golven van de wereldzeeën varen de schepen dezer wereldonderneming onder Lichtensteinsche vlag! Lichtenstein is een zeemogendheid geworden, dank zijn rekbare wetsbepalingen, dank vooral den sluikhandel in aandelen en andere waardepapieren. Gezellige wereld.

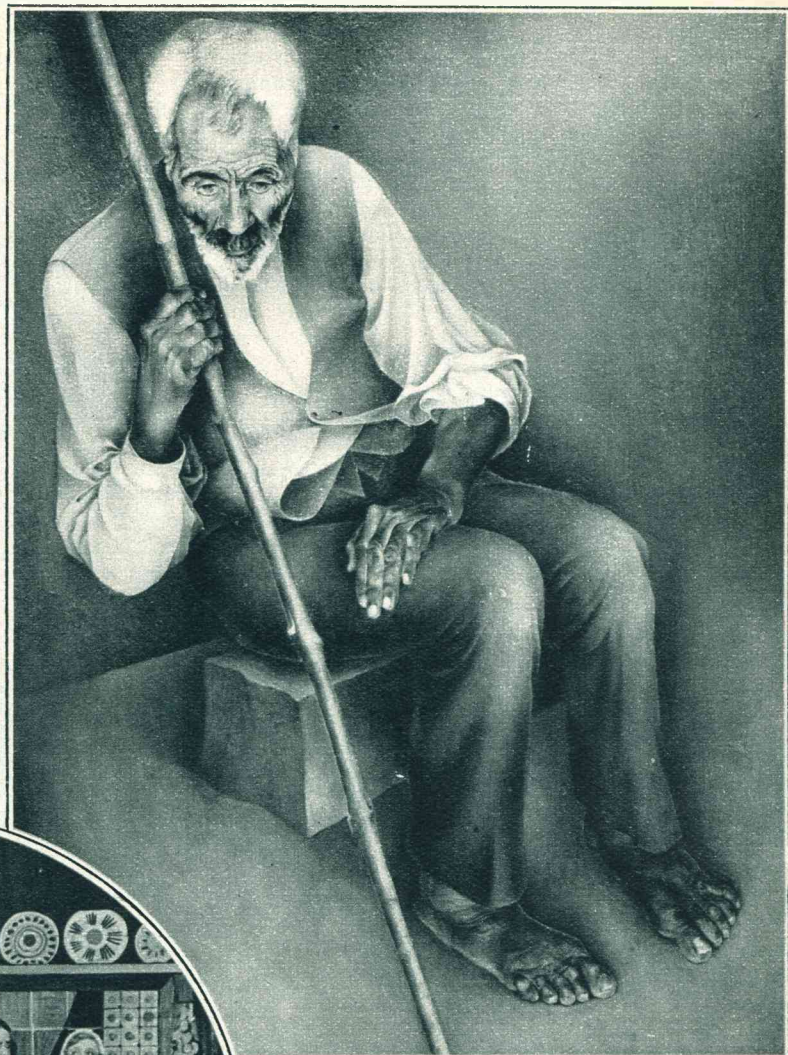
Vaduz wordt hoe langer hoe grooter. Steeds meer worden er groote kantoorgebouwen en fraaie villa's opgetrokken: teeken, dat er weer een „smokkeltje” gelukt is.

Het op de najaarstentoonstelling van „Arti“ geëxposeerde schilderij „Een blinde“ van Wim Schumacher werd bekroond met de gouden medaille van H. M. de Koningin.

De heer J. W. Jurrema, directeur van Maatschappelijke Steun, werd bij gelegenheid van zijn afscheid als zoodanig, in het gebouw van de Vrije Gemeente gehuldigd. Wethouder Douwes aan het woord. Geheel links de heer Jurrema.

AMSTERDAMS

Het bekende cabaret-gezelschap „Der Blaue Vogel“ gaf deze week onder leiding van Jushmy wederom een serie voorstellingen. Peter de Groot in Zaandam, een der nieuwe scènes.

NIEUWS

Het gezelschap Saalborn had met de première van het blijspel „'n Lot... 'n nacht, 'n miljoen“ veel succes.

Louis de Vries heeft zijn succesrol „Hendrik IV“, in Pirandello's gelijknamig stuk wederom opgenomen. De voorstellingen gaan in den Hollandschen Schouwburg.

„Moeilijke” en zwakke kinderen

„Een kind van 3-13 jaar heeft evenveel kalk nodig als 2 volwassenen, want het kind heeft extra kalk nodig voor de vorming der beenderen en weefsels”, schreef een dokter in de „Dental Cosmos” van October 1928.

Nachtzweet

Dit lastige en verslappende verschijnsel zal in enkele dagen met 4 à 6 Kalzantabletten per dag verdwenen zijn.

Pijnen en onregelmatigheden vergallen menige vrouw het leven. In zeer vele gevallen is kalkgebrek in het lichaam een der hoofdoorzaken en door Kalzan te gebruiken kan men dan op zeer eenvoudige wijze weer de vroegere fleurigheid en gezondheid terugkrijgen.

Bedenk ook - voordat ge tot iets anders besluit - dat Kalzan geen medicijn is maar een kalkvoedsel, zoodat het gebruik er van totaal zonder gevaar is.

- en aanstaande moeders

Een der vele duizenden brieven, die wij ontvingen:

In 't begin had ik veel te lijden van hevige krampen door het gehele lichaam, maar in hoofdzaak in de beenen. Ik raadpleegde hierover mijn arts, onder wiens behandeling ik was. Deze schreef mij „Kalzan-tabletten” voor, welke ik stipt innam. Binnen een week had ik nergens last meer van en op aanraden van mijn arts bleef ik „Kalzan” doorgebruiken. De gunstige werking bleef niet uit. Ik kreeg grooten eetlust, terwijl braken in het geheel niet voorkwamen. Mijn gezondheid liet niets te wensen over en tenslotte is alles zeer gemakkelijk verlopen.”

Mevr. K. K. L., te D.

„Uit de kracht gegroeide” kinderen zullen - na eenigen tijd Kalzantabletten te hebben gebruikt - spoedig weer vroolijk en gezond worden. Het duidelijkste teken, hoe hun kleine lichaam om kalk vraagt, is wel het feit, dat zij de Kalzantabletten heerlijk vinden - lekkerder dan welke snoeperij ook.

Geef Uw kind eens eenigen tijd Kalzantabletten te snoepen (2 à 3 tabletten per dag). Dan zult ge zien hoe het weer opfleurt, hoe de eetlust en de lichaamskracht terugkeeren.

„Ons kind sukkelde jaren lang”

schreef ons een vader. „Het had slechten eetlust en was bepaald zwakjes. Ongeveer 6 maanden geleden schreef Dr. J. J. M. V.... hem Kalzantabletten voor. Reeds na enkele weken kon een belangrijke verbetering in alle opzichten geconstateerd worden; onze jongen kreeg veel meer eetlust, begon er veel beter uit te zien en werd ook opgewekter.

Hij heeft vanaf dat tijdstip geregeld Kalzan gebruikt en verbaast thans menigeen door zijn buitengewoon flinke ontwikkeling, zóo zelfs, dat hem vaak een veel ouderen leeftijd wordt toegeschreven.”

Tanden

Zwakke tanden zijn dikwijls zieke, ondervoede tanden. Kalzan zal Uw tanden sterk en wit maken en U behoeden voor veel pijn en zorg.

„Ik heb van Kalzan zeer gunstige resultaten ondervonden voornamelijk wat betreft de versterking van mijn gebit, waarmede ik altijd veel last heb gehad. Dit is het eerste jaar geweest, dat ik niet genoodzaakt was naar den tandarts te gaan.”

schrijft de Heer D.S., te Deventer.

Ouderdomszwakke

en vele andere zwakte toestanden zijn aan kalkgebrek toe te schrijven. Prikkelbaarheid, duizelingen, dol gevoel in polsen en slapen zijn meestal een gevolg van verhoogden bloeddruk en geïrriteerdheid der zenuwen. - Kalzan doet den bloeddruk dalen en vermindert de prikkelbaarheid der zenuwen - waardoor b.v. de behoefte aan voortdurend rooken afneemt.

Vraag nog vandaag een gratis proefmonster Kalzan met een of meerdere brochures aan.

In alle Apotheken en Drogisterijen à f 1.25 en f 2.25 per verpakking.

KALZAN

Het Kalkvoedsel.

Andere typische kenteekenen van een kalkgebrek in het lichaam zijn o.a.: Netelroos - Haaruitval

Engelsche Ziekte

Huiduitslag, welke ontstaat door zoogenaamd „kwaad bloed”.

Langdurige Verkoudheden

Neusbloedingen en andere overvloedige bloedingen.

Losraken van tanden in groeiende kinderen en verwachtende moeders.

Winterhanden

Elk dezer kwalen toont, dat 't lichaam te weinig kalk bevat en zal daarom door Kalzan doeltreffend worden bestreden.

Gratis Bon

Wij zenden U een monstertube Kalzan met interessant boekje over de Kalktherapie gratis toe. Zend ons deze coupon en sluit 5 ct. postzegel voor portokosten bij.

VUL IN:

M. 1

Naam:

Adres:

* Brochure:

☐ „De betekenis van Kalzan voor het lichaam.” ☐ „Kalzan ter versterking van het gebit” ☐ „Kalk en de gezondheid der vrouw.”

Gelieve hokje voor de gewenschte brochure zwart te maken.

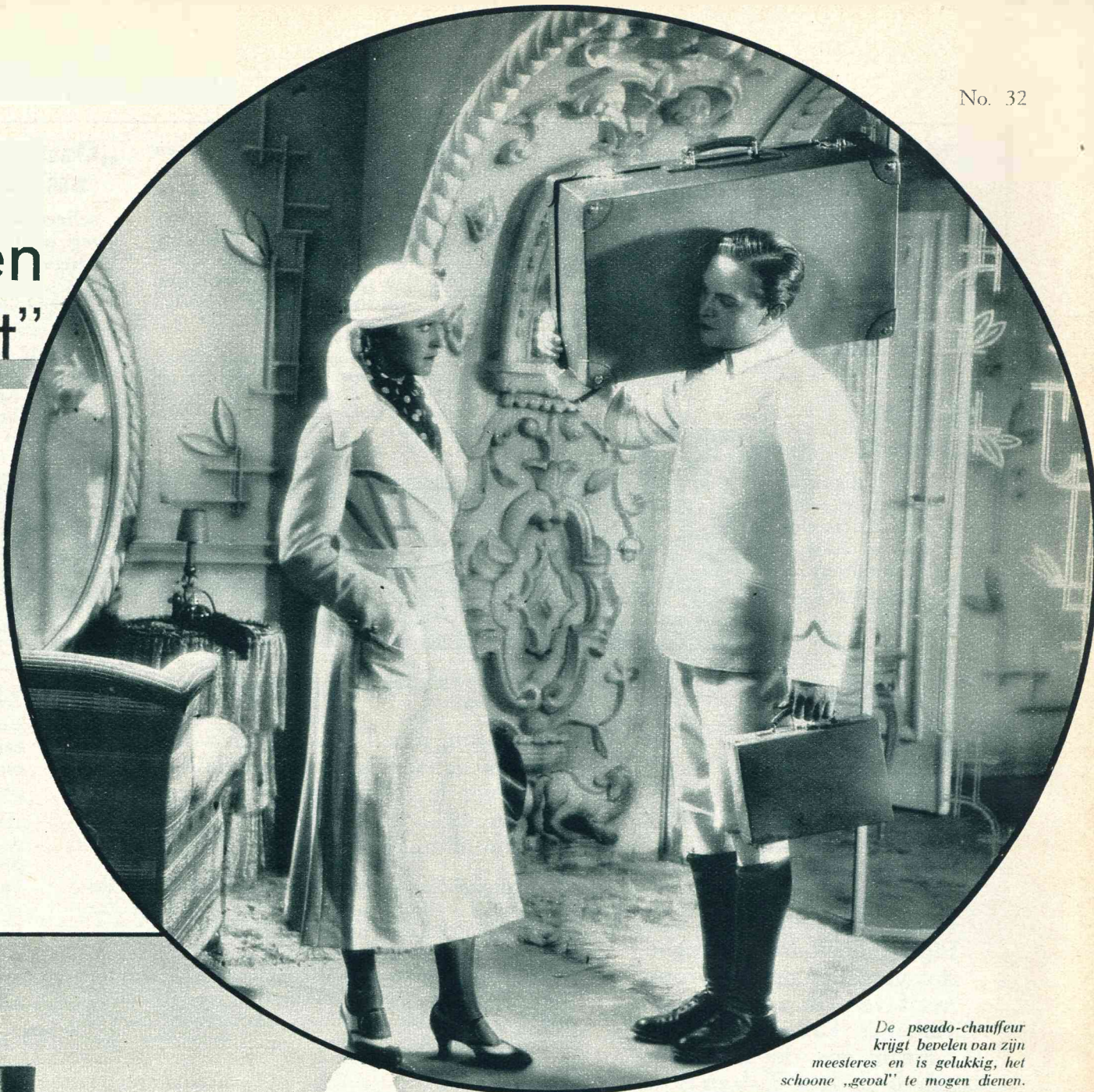
Zend aan:

N.V. A. Wulfing & Co's Chem. Prod., Oosteinde 1-3, A'dam.

„Ich will nicht wissen wer du bist”

IK WIL NIET
WETEN WIE
JE BENT

Men kan het ons niet kwalijk nemen dat we wederom een operettefilm brengen, evenmin als men dat het publiek kan doen, wijl het daaraan de voorkeur geeft. De mogelijkheid om Schlagers te geven via de film wordt dankbaar benut en het publiek ziet iederen keer weeraan met genoegen naar een nieuwe populaire melodie uit, die tot vervelens toe herhaalde oude kan vervangen. Zoals het voornaamste lied in een film heet, zoo heet meestal de film zelf ook en men is om die reden bijna wel gedwongen, den buitenlandschen naam te handhaven, ten koste van onze schoone moedertaal. Inmiddels hebben we nog gezweven over het gegeven en al is dit ook buitengewoon charmant en vol aardige trouvailles, toch zullen we er niet veel over vertellen, daar de indruk alsdan

De pseudo-chauffeur
krijgt bevelen van zijn
meesteres en is gelukkig, het
schoone „geval” te mogen dienen.

Liane Haid, zooals zij zich in deze film den volke vertoont.

bescheidener is dan de film zelf verdient. Een groot aandeel in het succes heeft de voortreffelijke komiek Szöke Szakall met zijn onnavolgbare mimiek, bijgestaan door de snoezige Liane Haid en den charmeur Gustav Fröhlich. Deze laatste speelt de rol van graaf, die zich voor een chauffeur uitgeeft en hiermede hebben we tevens een tipje van den sluier opgelicht, dat echter het publiek een diep perspectief van verwickelingen laat zien. De City-Film in Den Haag brengt deze film als jubileum-film uit.

De openlucht „Pullman” en zijn passagier.

Als het huishoudboek niet kloppen wil.

De dingen, die wij doen

door

A. M. C. v. d. Regge

Hij kwam terug... als een gedrevene. Hilery was te ziek. En de dagen gingen voorbij.

Soms zat Christopher met haar in het lage salon bij het haardvuur en dronk thee uit kopjes van Dresdener porcelein. Hij hield van deze kamer; ze was als doordrenkt van eeuwen-ouden bloemengeur. Het gevoel, dat hij hier thuis was, knaagde aan Christopher's hart. Hij vertelde haar van zijn vroeger leven; van zijn eenzaamheid, zijn mislukkingen, zijn pijnlijke ontgoochelingen, van zijn kleine, moeilijke overwinningen. En hoe de oorlog dat alles weer had verwoest.

„Ik heb nu geld verdiend,” zei hij, „maar te laat om nog een ander mensch van me te maken. Ik ben wat ik ben. 'n Ordinaire vent. Uiterlijk. Innerlijk ben ik anders, misschien. Maar ik mag niet verwachten dat de menschen dat zullen zien.”

„Zij zullen het wel bemerken,” fluisterde zij. „Als ze zich de moeite geven om te kijken.” Zij zweeg.

„En zoo ben ik dan op alle gebied een mislukkeling; een lompe, onhandige vent, die nota bene met Dresdener porcelein wil omgaan. Het is gewoon krankzinnig. Daarom was het beter voor me niet hier te zijn, en te zien hoe u beiden leeft — het soort menschen dat u bent. Ik krijg aan meer behoefte dan goed voor me is.” Hij glimlachte bitter. „Higgins. Ik ben Higgins. En Higgins moet op zijn plaats blijven.”

Zij antwoordde zacht. „Wat doet Higgins ter zake? Want het meest eigenlijke van u is Christopher.”

Zijn hart bonsde — En om de een of andere onuitgesproken reden waagden zij het nauwelijks meer te spreken.

Dien avond vond hij Hilery Farquhar op hem wachten.

De eenige zitkamer van het logement „King George” was zeer klein en voorzlen met het beste meubilair van den eigenaar. Het was echter een rustig kamertje geweest. Maar Christopher wist

onmiddellijk dat die rust nu voor goed verdwenen was.

Het was Farquhar, die bij de tafel zat, gebogen als een uitgeput dier dat zijn laatsten sprong gaat doen; ongeschoren, met verward haar en vreemde oogen, oogen die Christopher met een uitdrukingsloze starheid aankeken. Hij had zijn hoed afgezet, maar zijn jas aangehouden; met opgeslagen kraag zat hij daar, zijn rechterhand diep in zijn zak.

„Verwondert het u?” vroeg hij.

Christopher's uitgestrekte hand zakte omlaag. Hij trachtte kalm en onverschillig te spreken, als begreep hij niet, dat het einde nabij was.

„Hè... ja, een weinig. Ik wist niet...”

„Ik kon u niet vooruit waarschuwen. Als zij het had geweten, zou ze mij verhinderd hebben u dit bezoek te brengen. En ik móést u spreken. Alleen.” Hij drukte zijn hand tegen zijn borst, alsof hij daar pijn had. „Ik heb een uur over den weg naar hier gedaan.”

„Is het niet gevaarlijk voor u?”

„Het is vreemd zoo moedig als ik ben... als het niet noodig is, niet? Maar ik ben hier niet gekomen om ironische gezegden ten beste te geven. Daar heb ik nu geen tijd voor. U bent hier in Dimchurch gekomen om met mij over dat boek te spreken, niet? Nu ben ik bij u gekomen om met u te spreken.”

„Weet u zeker, dat dat noodig is?”

„Noodig? Dat weet u het best.”

„Nu goed — ik neem aan dat het noodig is.”

„U wilde weten hoe ik er toe kwam het te schrijven en zoo meer. Ja, er zijn dingen die ik niet zeggen kon — niet tóén, waar mijn vrouw bij was. Ik moet iets verklaren.”

„Ja,” zei Christopher, „dat weet ik.”

Moe ging hij zitten, en keek niet naar den man tegenover hem. „Ga door, Farquhar.” (Slot)

„Een gedeelte weet je er al van. Dat kon ik aan je zien. De stormaanval bij Bersuet. Het is vreemd, vreemd... Ik had er geen idee van dat ik zoo zou handelen als ik gedaan heb. Ik was zoo volkomen zeker van mezelf. Je weet wat ik bedoel. Iedereen kon hebben voorspeld wat Hilery Farquhar zou doen. Op 5 Augustus nam ik als vrijwilliger dienst. Ik wist dat niemand van ons het er levend af zou brengen. En toch gevoelde ik toen niet den minsten angst of aarzeling.”

Hij haalde adem, en vervolgde peinzend: „En toch, er was zooveel, zóóveel, waarvoor ik had willen blijven leven.”

„Ook dat wist ik,” zei Christopher.

„Ja, jij begrijpt veel. Dat maakt het spreken gemakkelijker. Enfin, we stonden onder granaatvuur, vier en twintig uur aan een stuk; er was geen voedsel, geen hulp; we waren volledig van alles afgesneden — behalve van de hel. Je weet wat dat in die dagen betekende. Twintig tegen een, geen munitie, ondiepe loopgraven. Toch hielden we stand. Toen deed de vijand een buitengewoon goede gissing: twintig van ons werden in een minuut tijds vermorzeld. Een man begon in de richting te kruipen waar hij dacht dat zijn vaderland lag — en toen nog een. Ik had ze neer moeten schieten. Ik deed het niet. Ik vluchtte zelf ook. En wij maakten de sterkste schakel van den heelen ketting uit. Je hebt dat ongetwijfeld gehoord.”

„Ja...”

„Men was zoo vriendelijk om het een zenuw-aandoening te noemen. Ik keerde als een invalide naar huis terug. Ik was getrouwd — eind Juli. We hadden dus nauwelijks onze wittebroodsweken gehad. En nu hebben we vier jaar gehad — om over alles na te denken. Ann... je hebt haar gezien. Je kunt dus begrijpen, wat het voor me betekende. Als ik zonder armen en beenen was teruggekomen zou ze voor ons beiden geluk heb-

ben gemaakt. Ook nu probeerde ze het. Maar ze kon niet. Zij begreep het niet, en ik kon het haar niet uitleggen. En ik moest het uitleggen. Zie je... ze hield van me, en ik hield van haar... meer dan van mijn leven."

"Ga door... het is niet nodig..."

"Het is wel nodig. Je moet begrijpen hoe het allemaal geweest is. Ik heb haar liefde vernederd, en toch wist ik aldoor dat er een verklaring was — zijn moest — die ze aanvaarden zou. Een waarheid, die ineens alles tusschen ons zou goedmaken. Ik was nog de man aan wien zij zichzelf had toe- vertrouwd — als ik haar dat maar kon laten zien en begrijpen. Als ik maar woorden kon vinden! Maar er stond een muur van stilzwijgen tusschen ons, die elken dag hooger werd, dien geen van ons beiden kon afbreken. Telkens als ik trachtte te spreken, had ik het gevoel alsof ik haar nog meer vernederde, alsof ik mezelf wilde verontschuldigen. En dat was het eenige wat ik niet moest doen. Het beschaamde ons beiden zoo, dat we elkaar haast niet meer in de oogen durfden zien."

De zielepijn in zijn stem was als een derde getuige in het vertrek. Christopher kon het niet langer verdragen. Hij stond op, ging bij het vuur staan, en verborg het gezicht in zijn handen.

"Ja?"

"Zoo begon ik te schrijven. Ik had vroeger nooit geschreven. Maar ik dacht, als ik iemand anders de woorden in den mond leg... Ik sloot mezelf op en schreef, schreef... En kon het niet. Een ontzettende angst maakte zich van me meester. Nooit ben ik zoo bang geweest als toen. Eindelijk begreep ik, wist ik..." Zijn gesloten vuist sloeg zacht op de tafel en gaf aan elk woord een beklemmende nadrukkelijkheid. "Ik wist dat ik niets te zeggen had. Ik was een mooie leeg huls... een lafaard. Er was geen verklaring. Er restte mij niets, dan daar 's nachts voor mijn tafel te zitten, wetend dat zij wachtte op het oogenblik dat ik alles tusschen haar en mij zou hebben opgehelderd... en de leegte bladzijden voor mij."

"Om 's hemels wil... je hoeft mij dit alles niet te zeggen."

"Toen, op 'n dag, kreeg ik dat boek in handen. Iemand zond het me kort na het verschijnen toe. Er lag 'n strookje in met de opmerking van den uitgever, dat de schrijver onbekend wenschte te blijven. Ik las het. Alles stond er in — alles wat ik te zeggen had over leven, dood — en angst. En ik gaf het haar. Ik wist dat ik niet lang meer te leven had. Het was mijn eenige kans. Ik zei haar: „Dit is mijn verklaring."

"En?"

"Zij aanvaardde het. Begrijp je? Ze keerde als het ware tot mij weer."

"Ik heb geen recht deze dingen te weten."

"Je hebt het recht te weten waarom ik je niet langer kan laten leven."

Christopher keerde zich langzaam om. Hij voelde zich volkomen rustig. Het gezicht tegenover hem was verschrikkelijker dan het wapen dat Farquhar in zijn hand hield. Hij moest met zijn elleboog op

het tafelblad steunen, en zelfs toen nog trilde de zwarte loop, alsof een kind het wapen hanteerde. De uitdrukking van Farquhar's gezicht (vertrokken door een lachje van zelf-verachting) was van een onverzoenlijke vastberadenheid.

"Miserabel, niet? Maar zelfs ik kan op dezen afstand niet misschieten. Al zou ik het willen. Je ziet, ik weet wie je bent. Ik vermoedde het al voor ik je gezien had; ik voelde het, toen je voor het eerst de trap opkwam. Ik weet, wat je van plan bent te doen, wat je doen moet. En dat zul je niet doen. Ik heb haar één keer verloren. Een tweeden keer zou ik het niet kunnen dulden."

Christopher wist, dat de ander de waarheid sprak. Hij stond op het punt te sterven. Die wanhopige vastberadenheid liet geen anderen uitweg over. Toch hield het hem niet dieper bezig. Er was iets anders. Hij dacht: „Ik heb nog niet alles begrepen." Hij ging op Farquhar toe en nam hem de revolver uit de hand. En Farquhar leunde op zijn arm, schreiend als een gebroken man.

"God... wat een armzalig schepsel! Zelfs dat kan ik niet."

"Waarom dacht je, dat je het kon? Je moet wel krankzinnig zijn geweest. Het was ook geen oplossing. Het zou je op geen enkele wijze hebben gebaat. Wil je me dan niet vertrouwen?"

"Waarom zou ik je... hoe kan ik je vertrouwen?"

"Je zei toch zelf, dat ik de menschen begreep."

"Maar hoe zou je me kunnen helpen, zelfs al wilde je?"

"Door mijn mond te houden. En te verdwijnen."

"Jij?"

"Al voor je hier kwam, had ik daartoe besloten. Zij zal het nooit te weten komen. Daar geef ik je mijn woord op."

"Jij zou haar in die vervloekte leugen willen laten verder leven?"

"Het is misschien niet zoo'n leugen als wij wel denken," antwoordde Christopher peinzend. „Zie je, jij bent de man die ik had willen zijn, en ik heb de dingen gezegd die jij moest zeggen, maar niet

kon. Misschien ben ik slechts een soort spreekbuis voor iets dat in elk van ons leeft. In ieder geval ben ik voor iets anders niet geschikt. En ik ben tevreden."

Hij legde de revolver op tafel. „Zoo, dat is dat," besloot hij.

Hij had slechts een wensch: dat Farquhar nu weg zou gaan; dat hij daar niet zoo zou blijven liggen met het gezicht in zijn armen, schreiend, hartverscheurend snikkend.

"Je hoeft je over niets meer bezorgd te maken. Alles is nu immers geregeld?"

"Dat is het niet... Ik wilde je niet daárvor dooden... in het geheel niet... dat was noodeloos. Niet ik was het, dien zij opnieuw begon lief te hebben. Want al weet ze het zelf niet... jij bent het dien zij nu bemint."

Christopher begon luid te lachen. „Precies zooals je zegt: ze weet het zelf niet. Nu, en wij zullen het haar niet zeggen, Farquhar."

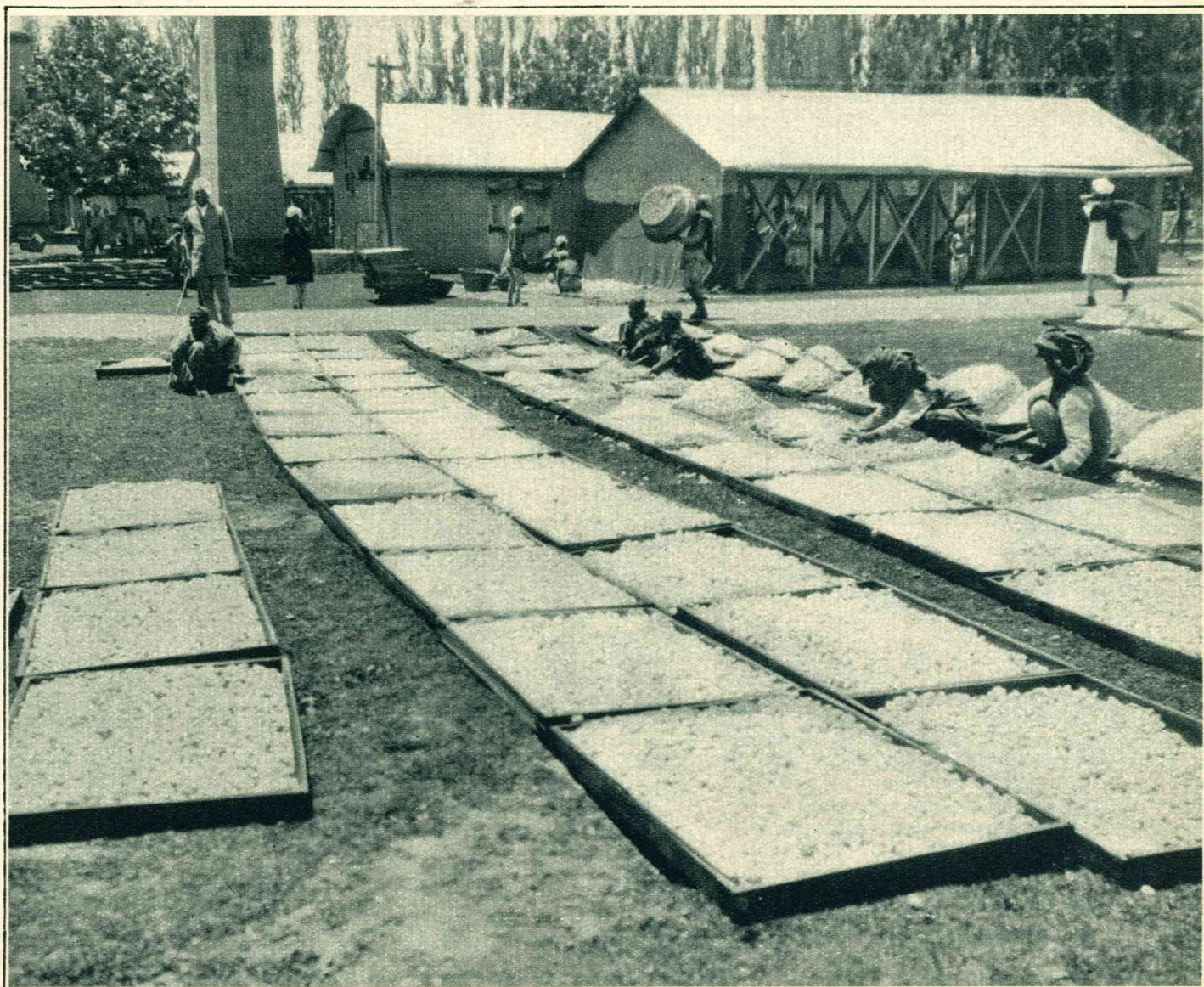
Langzaam werd het snikken minder; het eindigde ten laatste met 'n gebroken, krampachtigen zucht als van een kind, dat uitgeput in slaap valt. De handen ontspanden zich en bleven uitgespreid op het donkere tafelblad rusten. Christopher kon de stilte niet langer verdragen.

"Ik zal een wagen laten komen," zei hij. „Je moet nu teruggaan. Zeg dat je gehoord had dat ik vertrekken wilde en dat je me nog wilde spreken. Ik zal schrijven."

Geen beweging.

Christopher beroerde het gebogen lichaam. „Farquhar..."

Een gevoel van doordringende kilte maakte zich van hem meester. Hij begon te begrijpen. En tegelijk ook al het andere; al de gevolgen hiervan stormden als een horde grijnslachende demonen aan zijn geest voorbij. Farquhar was dood. En daarmee ook Nicholas Nicholas. Dat wilde zeggen: Nicholas Nicholas zou nooit meer kunnen schrijven. Dat betekende, dat Chris Higgins kon terugkeeren naar waar hij vandaan gekomen was — opnieuw kon beginnen. Als hij er den moed voor had. Chris

Srinagar is het centrum der zijde- cultuur van Britsch-Indië. De groote zijdefarms van Kashmir produceeren in ontzaglijke hoeveelheden de cocons der zijde- rups. De productie staat onder contrôle van het gouvernement.

De cocons, die bestemd zijn om daaruit vlinders te bekomen, die door eieren te leggen nieuwe zijde-rupsen moeten leveren, worden aan lange snoeren geregen en opgehangen, om de vlinders gemakkelijk te kunnen oppangen. Na het leggen der eitjes worden de vlinders nog bewaard om te controleeren, of zij misschien eenige ziekte vertoonen. In dat geval worden haar eieren vernietigd.

dingen... alleen in ridicule verhaaltjes."

"Toch wel," zei Christopher.

"Maar vertel me nu één ding: wat moet er van mij terecht komen? Kijk eens al die advertenties — allemaal verspild aan iemand die dood en begraven is."

"Met een verkoop van een miljoen hebt u zich niet te beklagen. En die verkoop kan nu alleen nog maar toenemen."

"En u... wat gebeurt er nu met u?"

"Ik ga weer opnieuw beginnen; dat is zoo mijn bijzondere sport! — Ik zal 'n nieuwen roman schrijven. Veel beter dan alles wat Nicholas Nicholas ooit geschreven heeft. Onder mijn eigen naam. En ik zal hem bij u uitgeven."

"Zeer vereerd," antwoordde Mr. Hulbert, "maar veronderstelt u eens, dat de heele zaak intussen uitloopt, dat Mrs. Farquhar achterdocht krijgt?"

"Krijgt ze niet. Hoe zou ze? Farquhar had al de grillen van een zenuwzieke. Zijn correspondentie bijvoorbeeld zag ze nooit. Dat heeft ze me eens gezegd. Zij zal heusch niets vermoeden."

"Ik ben er niet zoo zeker van. Dit is een brief dien ik zoo juist van haar ontvangen heb. Ik noem dien raadselachtig. Geen woord van dank voor mijn condoleantie, niets. Enfin, leest u zelf maar."

Christopher had zich tot dan toe goed gehouden: zich even onverschillig gevoeld als hij gekeken en gesproken had. Maar bij het zien van haar brief, bij het aanraken van het papier, waarop haar hand had gerust, maakte zich een dwaze ontroering van hem meester. Het was een uiterst kort briefje, raadselachtig, precies zooals Hulbert had gezegd. Hij kon niet veinzen, dat hij langen tijd noodig had om het te lezen. Hij veinsde nu trouwens heelemaal niet meer. Hij had zijn onverschillige houding laten varen. Hij moest Mr. Hulbert de heele waarheid vertellen, en als Mr. Hulbert het beeld wilde zien van iemand die hopeloos en ongelukkig verliefd is, dan had hij het thans voor zich.

Hij zag den jongsten bediende niet binnentreden. Hij hoorde het protest van de jongensstem niet, voor Mr. Hulbert woedend uitviel: "Heb je haar dan niet gezegd, dat ik in gesprek was?"

"Jawel, sir. Zij vroeg me met wien. Ze zei, dat als het met Mr. Higgins was, het dan juist goed trof: zij moest Mr. Higgins eveneens spreken. En toen dacht ik..."

"Je bent een idioot, hoor je!"

Christopher hoorde niet, want zij stond in de deuropening. De beide mannen sprongen overeind. Beiden voelden instinctief dat het spel verloren was. Zij groette niet, verontschuldigde zich ook niet over haar binnenkomen.

"Ik zou wel eens willen weten, waarom u mij dezen brief hebt geschreven, Mr. Hulbert," begon ze. "En wat een eerlijke firma ertoe kan bewegen

niet alleen met een leugen, een absolute leugen in te stemmen, maar deze nog te bevestigen."

Mr. Hulbert kreunde hoorbaar. "Nou zie je eens... Ik zei u toch..."

Mrs. Farquhar wendde zich tot Christopher: hij keek haar aan met de hulpeloze vastberadenheid van iemand die niets meer te verliezen heeft.

"Er was een brief voor u gekomen," verklaarde zij. "U had geen adres achtergelaten, daarom liet de herbergier hem bij mij brengen. Er stond geen afzender op de envelop, zoodat ik den brief niet kon terugsturen zonder hem open te hebben gemaakt om te zien, wie de afzender was. Toen ik den naam en het adres van den uitgever van mijn man zag, was ik zoo nieuwsgierig verder te lezen. Ik geloof nu wel eenig recht op nadere verklaringen te hebben."

Mr. Hulbert was weer eenigszins zichzelf geworden. "Mevrouw," zeide hij, "ik bied u mijn verontschuldiging aan. Ik kan u verzekeren, dat het niet tot mijn gewoonten behoort mij door krankzinnigen te laten beïnvloeden. Ik geef u in overweging dat ook ik zeer, zeer unfair ben behandeld; en voor het overige wasch ik mijn handen in onschuld. Als er verklaringen zijn, dan kan alleen deze heer ze u verstrekken. Permiteert u me..."

Hij boog, en de matglazen deur sloeg achter zijn geagiteerde verontwaardiging dicht.

Christopher staarde uit het raam. Hij was zich er van bewust, dat zij op zijn stoel had plaats genomen, en dat zij hem opletend en onafgebroken aanstaarde. Dat alles kon hij verdragen. Maar op haar stem was hij niet voorbereid. Hij wist toen, dat haar woede slechts gefingeerd was geweest, een masker; dat zij iets — hij wist niet wat — verborgen hield.

"Christopher, we waren toch vrienden. Ik zou alles hebben geloofd, wat je me zei. En nu liet je me in zoo'n meelijwekkende leugen gelooven..."

"Het was inderdaad meelijwekkend," antwoordde hij.

"En zoo noodeloos."

"Dat wist ik niet. Ik dacht..."

"Ik weet het. Dat je mij mijn illusie kon laten behouden. Ik herinner me nog alles wat ik je gezegd heb: hoe dicht hij weer bij me stond, nu ik zoo diep in zijn zieleleven had geblikt."

"Hou op..."

"Ik herinner me vooral je gezegd te hebben, dat Hilery een te fijngevoelige natuur was, een te gevoelige geest om te verdragen wat jij hebt verdragen."

"Niemand van ons weet wat een ander kan verdragen."

"Denk je niet, dat ik dat ben gaan begrijpen? Ik oordeel... niet meer. Ik heb nu gezien, waartoe mijn oordeel hem gedreven heeft. Het maakt me ziek en ellendig te bedenken dat ik voor hem lijden op lijden heb gestapeld. Hilery begrijp ik. Maar jou begrijp ik niet. Waarom heb je dat gedaan? Voor mij?"

"Neen," antwoordde Christopher. "Voor hem."

Hij dacht, dat hij haar haar adem hoorde inhouden.

"Dan begrijp ik je in het geheel niet meer."

"Hij had je lief. Dat heeft hij me gezegd. Hij hield zooveel van je, dat hij het niet kon verdragen je te verliezen."

"En...?"

"Ik begreep hem, omdat... ik jou óók liefhad... meer dan mezelf..."

Hij wendde zijn gezicht van haar af. Na een kort stilzwijgen zeide zij:

"Je liet geen adres achter. Was je van plan weg te gaan... voor goed?"

"Ja, ik ga weg."

Zij stond op. "Wil je me dan niet vaarwel zeggen; me geen hand geven?"

Zoo dwong ze hem haar in de oogen te zien.

Hij zou niet hebben kunnen zeggen wat hij zag. Zij glimlachte, droef, peinzend, een weinig spottend misschien. Doch plotseling voelde hij zich geheel kalm worden: een diepe, blijde stilte maakte zich van hem meester. Het was alsof hij zijn heele leven slechts pijn had gekend, en alsof die pijn nu voor goed voor een zoet geluksgevoel had plaats gemaakt. Het overtrof al zijn droomen, al zijn verwachtingen, maar hij was verstandig genoeg geen vragen te stellen aan een wonder.

Hij wilde wel wachten.

Higgins met zijn droomen. Chris Higgins, die belachelijke, onhandige mensch. Het leven stond grijslachend op hem te wachten....

De menschen doen veel dwaze dingen.

Een daarvan trachtte Christopher zijn uitgever uit te leggen. Niet voor den eersten keer. Mr. Hulbert verkeerde in de grootste opwinding; telkens opnieuw onderbrak hij Christopher met een uitbarsting van woede.

"Ja, dat is nu allemaal goed en wel, maar ik ben er niet zoo zeker van dat ik niet een onwettige handeling heb verricht. En als ik voor het gerecht moet komen... Onze firma staat bekend om haar soliditeit. Als er een schandaal van komt..."

"Er komt geen schandaal van," antwoordde Christopher geduldig. "U moet alleen maar herhalen wat ik u gezegd heb: dat ik voor kapitein Farquhar handelde, omdat hij een absolute anonimiteit wenschte te handhaven. Als iemand zich moet beklagen, dan ik, en u weet..."

"Wat weet ik?" barstte Hulbert weer los. "Hoe kan ik iets weten?"

"Nu is het natuurlijk anders," vervolgde Christopher rustig. "Die anonimiteit kan niet bewaard blijven. De menschen moeten het nu weten. U moet zich dus in verbinding stellen met de weduwe."

"Ik heb geschreven," onderbrak Hulbert hem bitter, "precies zooals u me gezegd hebt. Betuigde mijn innige deelneming bij het overlijden, etc. Nu moet ik haar zeker ook nog de afrekening sturen?"

"Natuurlijk, dat is logisch."

"'n Logica die ik niet begrijp! — En u vertelt me, dat ze al rijk is."

"Heel rijk, geloof ik."

"En u? — U bent krankzinnig, geloof ik."

"U windt zich op over niets. Ik heb u den laatsten keer al alles uitgelegd, en u hebt toen alles begrepen."

"Toen was ik idioot. Ik heb nu tijd gehad om over alles na te denken. Menschen doen niet zulke

NAJAARS-

De herfst maakt de menschen stiller, ingetogener, weemoediger. Komt zulks, omdat de zomer zoo onherroepelijk voorbij is, omdat de wintermaanden met al hun misère in aantocht zijn, omdat het aanslagbiljet weer een onaangename verrassing inhield?

Mogelijk. Maar de hoofdoorzaak waarom de herfst ons menschen rustiger maakt in ons denken en begeeren is wel, omdat dit jaargetij ons toont hoe alles voorbij gaat en verdorren moet, hoe op iedere zomervol-dragenheid wederom wintersche armoede volgt.

Buiten de stad, boven de duinen en over de weiden, boven het strand en de bosschen jagen de lage wolken voort, als vluchtende horden, verslagen legers. Wij

Wat voor hondenweer het ook zijn mag, de Damfotograaf springt op zijn cliënteel even lustig af als bij zonneschijn en zomer

GEDACHTEN

Twee najaars-„gangsters“, die zich stevig aan elkander vasthouden om op het gladde asphalt niet te slippen.

De eerste moddersporen in het park.

oogen hen na, denkend aan onze verlangens en plannen, aan onze idealen, die even grillig en wisselend van vormen waren, en even snel overdreven.

De boschpaden zijn bedekt met een vracht van neergedwarrelde blaren en er klinkt geen echo achter onze schreden. De zee slaat de golven met metalen geweld tegen den duinrand; krijschend vliegen de meeuwen landwaarts.

Schoon is het sterven van Natuur. Het is als een laatste overmoedige groet van een ter dood veroordeelde aan het leven.

Scherp en doordringend zijn thans de geuren van de aarde; en de lage zon streelt de vochtige handen van den landman.

Maar hoe anders is de herfst voor den stadsmensch. Onbewust van hetgeen er in de natuur gebeurt, leeft hij voort tusschen zijn huizen en zijn pleinen, die hem

beletten de wolken te zien, op het asphalt, dat hard is onder zijn stappen, en dat hem nooit draagt voorbij de laatste woningen. Als hij niet al te gehaast is, bemerkt hij, hoe de tuinen en parken van zijn stad langzaam beginnen te ontbladeren — en dan neemt hij des morgens zijn regenjas mee over den arm.

Geen stad is schooner in den herfst dan Amsterdam. Het licht wordt grijzer en zachter, en nevelig

worden de omtrekken van de buurten, die ons vertrouwd zijn. Gele blaren drijven roerloos weg door de singels en de grachten, en het is of de oude linden op de wallen zware gouden tranen laten vallen in het groene water onder hen. De stad krijgt een ander gezicht. Zij heeft niet meer de blozende wangen en overmoedige oogen van een jong meisje, gelijk het in den zomer het geval was, thans heeft zij het peinzende gelaat van een moeder, die haar kinderen zag groot worden, en die haar taak gedaan weet.

Maar ook dit gezicht is ons vertrouwd. Geen jaargetijde vervreemdt ons van onze stad; integendeel, het is goed in den herfst in Amsterdam te zijn. De stad schijnt bezorgd voor ons te zijn, en ons met schijn en warmte te willen omgeven. Wij koesteren ons aan haar vertrouwelijheid — en zoo vergeten wij, voor een oogenblik, dat de winter nog komen moet.

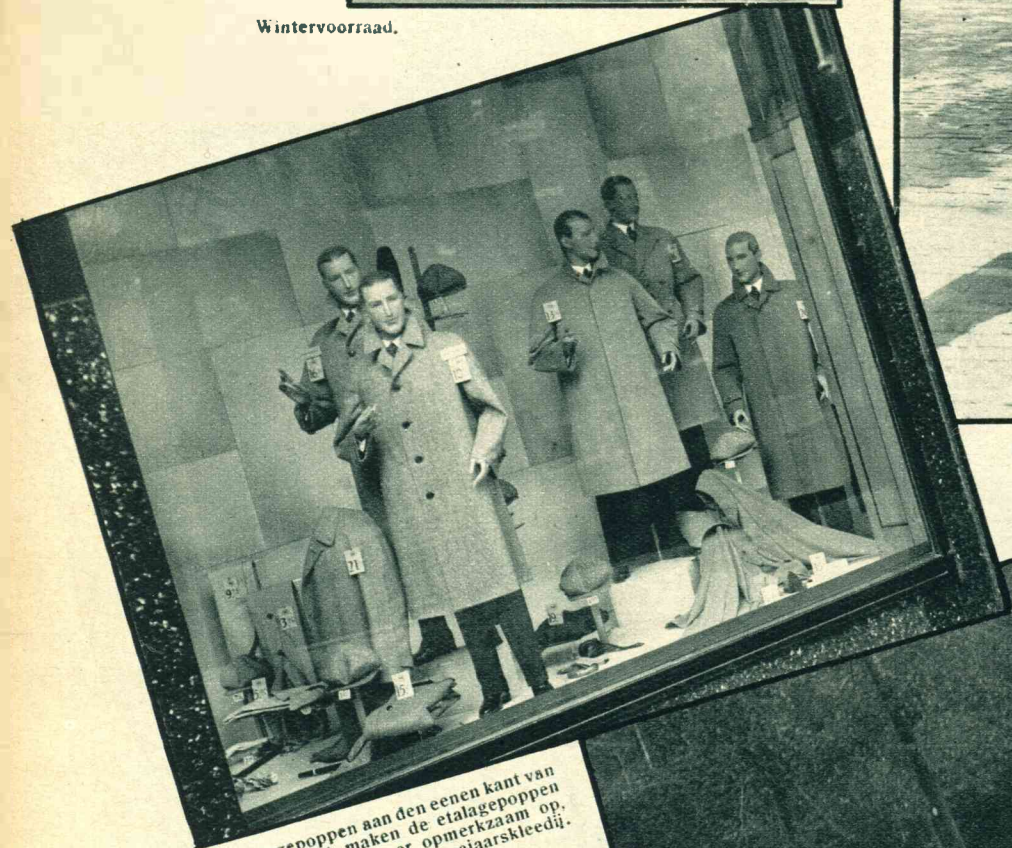
Herfstbuien zijn noodig om ons uit onze gepeinzen wakker te regenen. Wij hui-
veren in onze natte klee-
ren; een vlaag
van zwaarmoedig-
heid raakt ons ge-
laat. Wij zijn er
aan herinnerd, dat
het najaar onze
stad niet overslaat.
Wij zetten de tan-
den op elkaar en
gaan den winter
tegemoet.

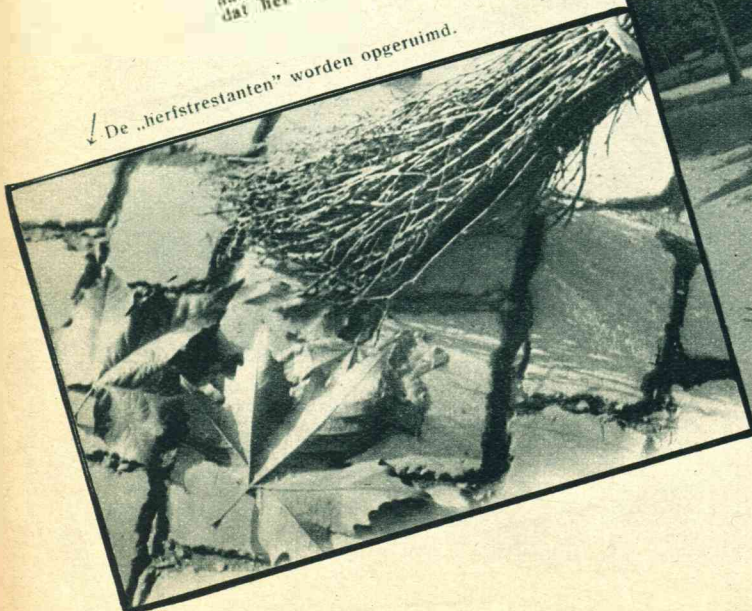
Wintervoorraad.

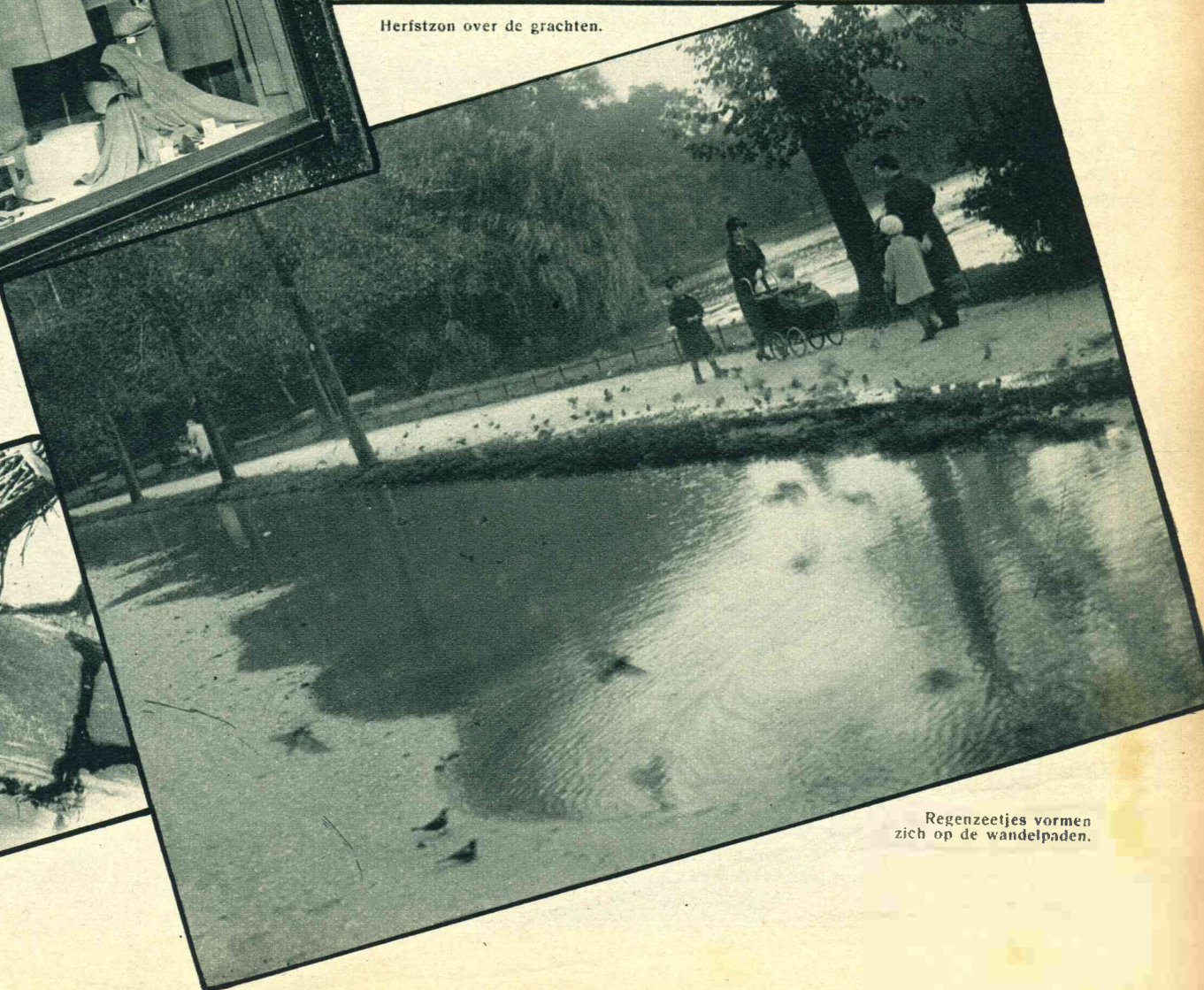
Herfstzon over de grachten.

De etalagepoppen aan den eenen kant van de winkelruit maken de etalagepoppen aan de andere zijde er opmerkzaam op, dat het tijd wordt voor najaarsklee-
di.

De „herfstrestanten” worden opgeruimd.

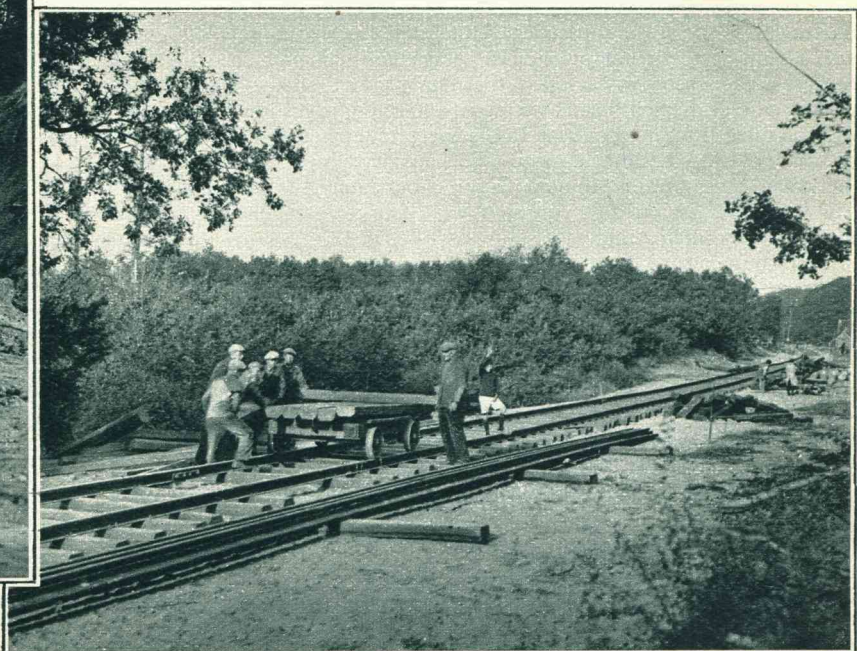

Regenzeetjes vormen zich op de wandelpaden.

Bij de electrificatie van de tramlijn Heemstede—Leiden komt het natuurschoon er niet ongedeerd af, zooals men op deze foto, bij Bennebroek genomen, ziet.

De aanvoer van dwarsliggers voor het dubbel spoor gaat regelmatig voort.

Van Hier en Daar

Het echtpaar Nap uit Oudkar-
spel zal 26 October a.s. 50 jaar
getrouwd zijn

Het echtpaar C. Arkenbout-
v. d. Berg, Utrechtsche-
dwarsstraat 110huis, is 26
October a.s. 45 jaar gehuwd.

Belangstelling voor de werkzaamheden aan
de nieuwe tramlijn is er bij jong en oud.

De turfwinning rondom Amsterdam is weer in vollen
gang. De op het land gestorte laag veen wordt in vier-
kantjes ter grootte van de te steken turven verdeeld.

De turfjes liggen te drogen.

Schoonheid en charme

zijn synoniem met een lenig gezond lichaam, een frissche gelaatskleur en soepele huid. In Old Cottage complete toiletserie vindt U onschatbare middelen om Uw lichaam goed te verzorgen. Het deccnte parfum zal personen van distinctie aantrekken en U tot het middel-punt maken in elk gezelschap. Alle goede zaken verkoopen Old Cottage Lavendel:

Toiletzeep	Water
Badcrystalen	Poeder
Badzeep	Talcum
Brilliantine	Creams
Reuksachets	Etc. etc.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage

VERHEIJ & CO

Lavender Zeep en Lav. Water

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

70-Jarige Rotterdammer stijf van reumatiek.

Nu weer lenig als toen hij 40 was.

Men schrijft ons uit Rotterdam:

"Ik had veel last van kramp en stijfheid in mijn beenen. Daar ik 70 jaar ben en ik elken avond twee uur moet loopen om kranten te bezorgen, gaf mijn vrouw mij den raad om ook eens Kruschen Salts in te nemen. Ik ben daar 6 weken geleden mede begonnen en ik heb nu geen pijn meer. Mijn beenen zijn nu weer net zoo lenig als toen ik 40 jaar was. Dus ben ik vast besloten om er mee door te gaan zoolang ik leef. Als u het noodig acht, kunt u mijn schrijven bekend maken.

P. J. P. te Rotterdam."

Zeventig jaar. — Dan functionneert alles zoo vlot niet meer; inwendige stoornissen brengen kwalen mee, en kunnen aanleiding zijn tot reumatiek en hevige pijnen. Nu wordt Kruschen onmisbaar. Kruschen Salts tast direct de oorzaak van het kwaad aan; de scherpkantige urinezuur-kristallen, die de ondragelijke pijnen veroorzaken, worden opgelost en met de andere afvalproducten volkomen verwijderd. Door de ideale combinatie van zes verschillende zouten is Kruschen tevens een zachte aansporing voor alle organen, dus zal het onmogelijk zijn, dat dergelijke zuren zich weder kunnen ophopen en zich in uw gewrichten nestelen. Dat is de reden waarom een trouw Kruschen-

gebruiker geen last van reumatiek kan hebben.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f. 0.90 en f. 1.60 per flacon. Nu is het de meest geschikte tijd dit alles eens zelf te ondervinden — op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts probeeren op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proef-flacon. U kunt deze gratis proef-flacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terug brengen bij den winkelier waar u haar kocht, en hij zal u uw f. 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proef-flacon alleen verpakt is bij de groote maat van f. 1.60 en dan nog slechts voor beperkten tijd. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakken uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

HET EENIGE MERK

DAT GOED GENOEG IS VOOR UW KIND

Erwin Wasey

BELANGRIJK!

Preventor-schoenen hebben 2 maten. Wanneer zij voor de snel groeiende voeten te klein worden, maakt Uw Preventor-winkelier ze gratis $\frac{3}{4}$ maat ruimer. Hierdoor kan de voet zich dus normaal verder ontwikkelen.

Preventor-schoenen zijn geheel naar den voetvorm gebouwd en geven door hun ruime voorpartij den kindervoet gelegenheid, zich normaal te ontwikkelen. De korte hielpartij houdt den voet in den juiste stand en voorkomt doorzwikken van voet en been. Ouders, bedenkt hoe licht die teere jonge voeten door verkeerd schoeisel voor het leven kunnen worden bedorven.

Geeft Uw kinderen minstens tot 17 jaar Preventor-schoenen.

★ Vraagt voor voeten, die reeds neiging hebben zich niet op de juiste wijze te ontwikkelen, „Preventor-Corrector“. Dit is niet een gewoon „steunschoentje“, maar een op orthopaedischen grondslag gebouwde schoen voor kinderen.

Preventor

DE JUISTE SCHOEN VOOR GROEIENDE VOETEN

N.V. WOTANA SCHOENFABRIEK · NIJMEGEN

Preventor schoenen zijn verkrijgbaar bij:

N.V. Oudkerks Schoenhandel, Kinkerstraat 307-309
Firma v. Dekkens, Schoenhandel,
Commelinstraat 72 en Tsaar Peterstr. 9
Firma A. Vos, Haarlemmerdijk 182
Firma J. Bos, Landbouwstraat 55
Firma A. Piller, Javastraat 17

Firma A. H. Os, Witte de Withstraat 68
Firma A. Wiegel, Middenweg
Firma P. v. d. Hulst, Jacob van Lennepstraat 30
Firma J. G. Peeters, Maasstraat 69
Firma A. de Lange, Utrechtschestraat 127

E.N.S.A.I.D. INSTITUUT

TOLSTEEGSINGEL 54 - UTRECHT

Mevr. M. Hendriksen-Knapen
Directrice

500

Op 1 September j.l. werd te Utrecht de 500e school geopend

500

Thuis leeren knippen, naaien en stofversieren

kan elke dame en meisje. Onze lessen worden gegeven schriftelijk, per radio over Huizen Maandagmiddag 3.15 en Donderdagavond 6.45 uur en op onze 500 scholen in Nederland, België en Nederlandsch-Indië. Reeds ruim 128.000 cursisten volgden dezen cursus. Waarom u nog niet? Eenig in Nederland, de gemakkelijkste methode

zonder teekenen of rekenen.

DAMES en MEISJES, die verhinderd mochten zijn onze Cursussen te volgen, ontvangen na toezending van onderstaanden bon met 25 cent aan postzegels, een mooi boek en een gratis apparaat als extra reclame om thuis alle kleedingstukken te leeren maken en vermaken.

JUBILEUMBON

Aan

Modevakschool E.N.S.A.I.D.
Tolsteegsingel 54 - Utrecht

Naam

Plaats

Adverteeren doet verkoopen!

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Aan den ingang van New York's uitgebreide havencomplexen verheft zich het vermaarde, enorme Vrijheidsbeeld.

HET LAND DER VR

ND DER VRIJHEID

waarvan men de afmetingen eerst leert waardeeren door
vergelijking met de oceaan-reuzen, die er voorbij stoomen.

VROUWENLEVEN

EEN MODERN DOPJE VAN UW OUDEN VILTHOED

Dit moderne dopje maken we van een bestaanden vilthoed waarvan we alleen den bol behoeven te gebruiken. Al is het model nog zoo ouderwetsch, wij kunnen er 't moderne dopje van maken. Het moet een gladde bol zijn zonder naden, of vouwen; een oude velours hoed is zeer geschikt voor ons dopje.

We beginnen met den hoed boven den stoom te houden en te schuieren met het haar mede. Is de bol te hoog, dan knippen we rondom een rechten rand af; de hoogte moet nu ongeveer zijn 15 c.m., gemeten van den onderkant tot aan de kruin. Van de meeste

hoeden zult u echter niet zoo veel hebben af te snijden, daar de modellen in den laatsten tijd nogal plat zijn. Nu begint u er vorm in te knippen, niet kartelig, maar goed afgerond, zie fig. 1; fig. 2 geeft het model rechts gezien en 3 toont u het model links. Nu past u het model. De ingeknipte holte van voren komt in 't midden, dan loopt 't model weer even boven uw linker oog om laag, gaat dan weer met 'n even gebogen lijn naar boven en vervolgens weer gebogen naar den hals.

De achterkant valt precies in de halsbuiging over het achterhoofd; is die te laag, dan knipt u nog een randje weg met het model mede. De rosetten zijn van fluweel, schuine reepen van 10 c.m. breedte en ruim 30 c.m. lengte, het fluweel wordt dubbel gevouwen, en laiton wordt er op de machine tusschen genaaid in de vouw, zie fig. 4. Een ring wordt nu gevormd, zie fig. 5, en de ruimte in het midden wordt ingehaald, zoodat een mooie ronde roset gevormd wordt, een kunstbloem van zijde of fluweel komt in het midden op de roset. Het fluweel voor de roset en den strik voor den achterkant, eveneens loopend om den bol, maken we in dezelfde kleur als de vilt of velours bol, de bloempjes alleen worden in een afstekende

kleur. Voor een zwart velours hoedje met zwart fluweel garnering staan gele bloempjes allerliefst, een bruine bol met bruin fluweel gegarneerd, oranje bloempjes, grijs vilt, grijs fluweel, donker blauwe bloempjes. We nemen twee eenvoudige enkelbladige bloempjes uit een klein boekje, ongeveer zooals op de teekening, de rosetten worden van voren op den bol genaaid, even over elkaar.

LEA.

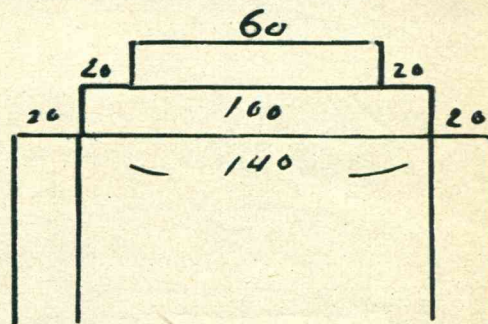
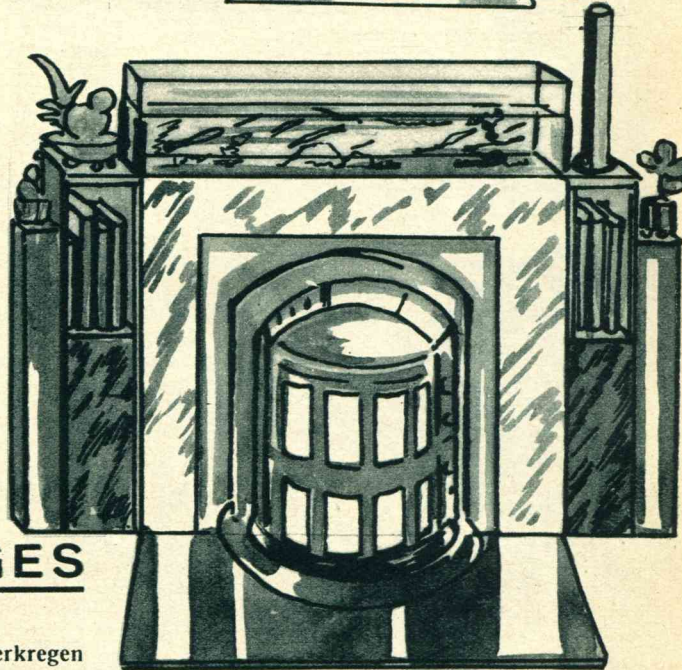
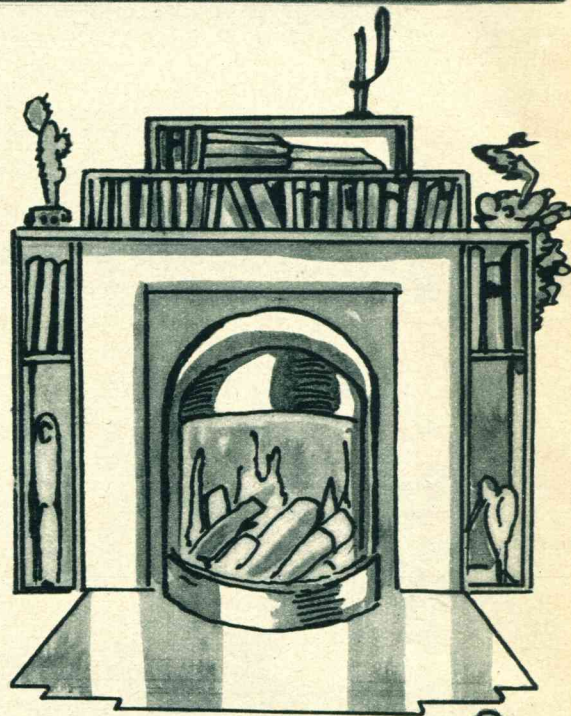

SCHOORSTEEN- ENTOURAGES

Een decoratief geheel wordt verkregen door den schoorsteenmantel te ombouwen als op fig. 1. U gebruikt smalle plankjes ter breedte van den schoorsteenmantel. U moet zorgen, dat de hoekjes, welke trapsgewijs oploopen, even hoog en even breed worden, en dat de verhoudingen gelijk zijn, dan krijgt men een modern geheel. Uw schoorsteen zal misschien andere maten hebben, dan krijgt u natuurlijk ook een andere verhouding.

U zult hiervoor eikenhout kunnen gebruiken of triplex hout; 't laatste, geschilderd, is

voor de schoorsteen-entourage heel mooi b.v. in doffe lichte kleuren, zooals beige, licht grijs, pastel groen, blauw, of rose, passend bij 'n grijs marmeren schoorsteen, of oranje, geel en hard groen, passend om een zwarten schoorsteen. Ook in een kamer waarin in het geheel geen schoorsteen is, doch alleen 'n stookgelegenheid, of voor omlijsting van een gashaard, of een elektrische kachel, zal het mooi

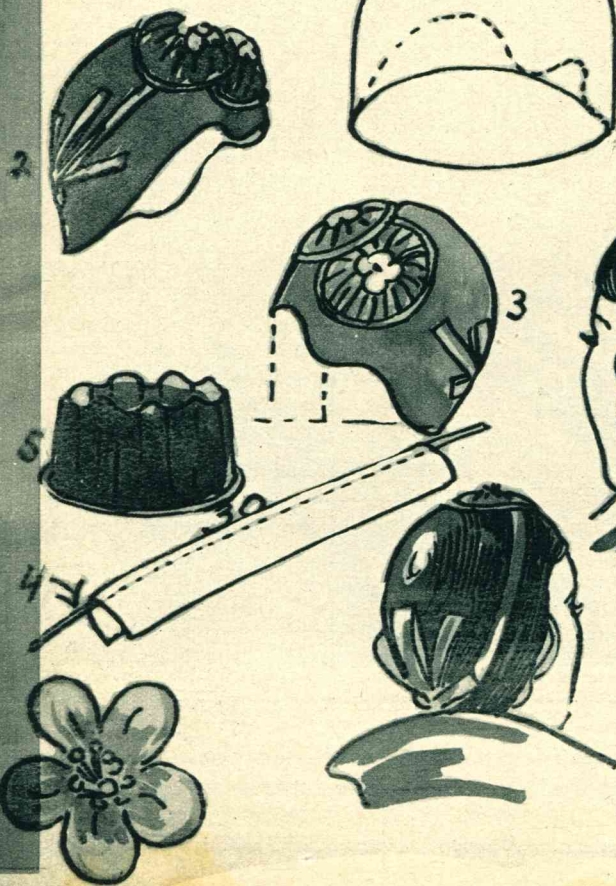

zijn. De binnenkant der nissen kan nog 'n andere kleur hebben.

De tweede teekening laat u een aquarium zien, op den schoorsteenmantel geplaatst, een speciaal plekje voor tropische vischjes, als de haard dag en nacht doorbrandt. U krijgt natuurlijk een glazen aquarium precies passend op den schoorsteenmantel, en naast den schoorsteen twee kolommen, één ongeveer 20 c.m. breed en 20 c.m. diep en daarnaast een van 10—10 c.m., welke in één kleur gehouden worden, en alleen voor sieraad dienen. De kolom van 20—20 c.m. heeft een nis waarin boeken geplaatst kunnen worden, 't geheel vormt een gezellige improvisatie voor aquarium en plaats voor cactus-planten.

De kolommen worden gemaakt van triplex, met een geraamte van dun latwerk.

D. D. L.

DE HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK

beijvert zich sinds enkele jaren den lezers van ons blad tegen zéér lagen prijs romans te bezorgen van de grootste hedendaagse schrijvers en schrijfsters. Deze werken worden regelmatig door duizenden abonne's gekocht en met graagte gelezen. Voor een zoo ruim mogelijke afwisseling wordt gedurig zorg gedragen, zoodat een ieder bevreemding kan vinden in de door ons geboden lectuur. Onze technische medewerkers besteden aan de typografische en artistieke uitvoering dezer succesromans de hoogste aandacht met het bevredigende resultaat, dat de boeken, welke de Hollandsche Bibliotheek voor **slechts 17½ cent** iedere veertien dagen publiceert, in afwerking en vorm de uitgaven van haar navolgers verreweg te boven gaan. De Hollandsche Bibliotheek **garandeert U een verhaal, hetgeen U eenige dagen geestelijke ontspanning verschaft, in gemakkelijk leesbaren druk en tegen den laagst denkbaren prijs. Zij biedt U de gelegenheid geleidelijk een eigen bibliotheek te stichten met een keur van goede werken, waarop elkeen met recht trotsch zou kunnen zijn. Laat Uw agent of bezorger elke veertien dagen het nieuwe boekwerk van de Hollandsche Bibliotheek bij U thuis bezorgen. — Deze week publiceert de Hollandsche Bibliotheek het laatste werk van de alomtgeprezen schrijfster Charlotte Brame, getiteld: **DE TWEE ZUSTERS** een vertelling, welke U stellig zal interesseeren door den prachtigen inhoud en karakteruitbeelding. Wij twijfelen er niet aan of deze roman zal de vorige verhalen van miss Brame w.o. „Het geheim van de slotgracht" en „Lady Demer's geheime huwelijks", welke bij een kort geleden gehouden enquête door onze lezers als de beste werken werden aangewezen, in kwaliteit en spanning zeker overtreffen. Voor iederen lezer stellen wij een deel beschikbaar tegen 17½ cent ingenaaid en in luxe-band 70 cent. — Toezending per post geschiedt na ontvangst van postwissel groot 22½ of 80 cent.**

VIII. STORM.

De zwoele middaguren gingen voorbij. De hitte nam toe, de hemel werd diep blauw, de wind ging heelemaal liggen. Er was bijna geen beweging meer in den zeespiegel. De zee was zóó stil geworden, dat de passagiers er van genoten. Zelfs de ernstig zeezieken kwamen nu aan dek. Maar iemand, die goed opmerkte, kon zien, dat het gezicht van den kapitein somber werd en dat er eenige onrust onder de bemanning ontstond.

„Wij krijgen slecht weer," zei een oude matroos tot Hugh. „Ik vaar meer dan veertig jaar op zee, maar ik heb een hekel aan dit soort stilte. Ik heb liever storm."

Violet ging dicht bij Hugh staan.

„Is er gevaar, Hugh?" fluisterde zij.

Hij lachte en zei:

„Dat is immers onmogelijk! Gevaar, terwijl de hemel zoo prachtig blauw is, en de zee zoo stil. Zie de zon er eens heerlijk op schijnen!"

Maar toch was er één omstandigheid, die hem verwonderde. Hoewel de zon zoo helder scheen op het stille water en er niet de minste wind was, was de zee niet doorschijnend, zooals het op heel stille dagen kan zijn. Maar Hugh wist bitter weinig van de gevaren der zee en hij dacht alleen aan zijn jonge vrouw, die naast hem stond.

„Ik ga een paar sigaren halen," zei hij, „het wordt vanavond prachtig weer."

Toen hij weer boven kwam, was er een klein wolkje zichtbaar, dat grooter en grooter werd. Het was wit en in het midden donker. Maar wat Hugh opviel, was een vreemd hol geluid van den wind, die was opgestoken en die nu krachtig begon te blazen. De golven begonnen op te loopen en er kwamen witte koppen.

Er was slecht weer op til, daar was geen twijfel aan.

Door de doodsche stilte brak plotseling het holle geluid van den storm over hen los. Er ontstond een angstaanjagende duisternis. De wind hilde verschrompelijk en de zee loeide. Er was een woede losgebroken, die ontstellend was.

„Is er gevaar?" herhaalde Hugh op zijn beurt Violet's vraag.

Er zou weinig gevaar zijn, als de wind keerde. Maar op het oogenblik dreef de storm het schip met geweld naar de gevaarlijke rotsen, die langs de Noordkust van Spanje liggen. Als hij maar van richting veranderde en de boot midden in de kokende zee bracht, zou er nog hoop zijn. Maar de naam der rotsen alleen reeds bracht de passagiers in doodsangst.

Hugh ging naar de hut, waar zijn vrouw zich gekleed had. Zij was bedaard en moedig — zichzelf volkomen meester.

„Wij zijn in gevaar," zei ze,

terwijl zij haar armen om zijn hals sloeg. „Ik weet het zeker."

„Niet zoo erg, Violet," zei hij om haar te troosten. „Wij hebben een zeer bekwamen kapitein en een dappere bemanning. Wij mogen het beste hopen. Het stormt dikwijls in de Golf van Biscaye."

„Mag ik met je naar boven?" vroeg zij.

„Ik ga niet naar boven," zei hij. „De kapitein heeft alle passagiers naar beneden gestuurd. De golven slaan over het dek. Het is noodeloos om daar zijn leven in gevaar te brengen."

Zij klemde zich vaster aan hem.

„Hugh," zei ze, „beloof mij, dat wij met elkander zullen sterven, als het schip vergaat."

„Ik belooft het," zei hij, en hij kuste zijn jonge vrouw.

Zij was nu niet meer bang om te sterven. Het werd elf, twaalf, een, twee uur: de storm werd steeds heviger. Het schip dreef als een stuk kinderspeelgoed op de zee en was overgeleverd aan den wind en het spel der golven.

Het waren vreeselijke uren. Het geloei van den storm bedaarde geen oogenblik. De angstige kreten der vrouwen, het geschrei der kinderen maakten het verschrikkelijke tooneel nog erger. Bewegingloos bleef Violet zitten en Hugh hield zijn sterke armen om haar heen. Hij was moedig, maar de angst voor den vreeselijken storm deed zijn moed ten slotte bezwijken.

„Violet," snikte hij, „heb ik je alleen meegenomen om te vergaan?"

„Je hebt me beloofd, dat wij samen zullen sterven. Als het zoover komt, zullen wij in elkaanders armen naar de diepte gaan. Als ik met jou sterf, ben ik niet bang."

Hij schreide over haar gebogen hoofd, zooals hij nog nooit geschreid had. Terwijl zij zoo bij elkander zaten, hoorden zij ineens een vreeselijken kreet. Een kreet van de matrozen, die wisten, dat alle hoop verloren was. Er volgde een hevige, schurend geluid, een vreeselijke schok en toen begrepen zij, dat het ergste gebeurd was — het schip was op de rotsen geloopt!

Gedurende eenige oogenblikken heerschte er een angstige stilte. Het leek, alsof de wind en de golven beschaamd waren over hetgeen zij gedaan hadden. Toen klonk de stem van den kapitein duidelijk en krachtig:

„Zet de booten uit. Eerst vrouwen en kinderen."

De menschen, wien zoo weinig hoop overbleef, gingen aan dek. De vrouwen waren kalm en beheerscht en namen voor het laatst afscheid van haar familie. De kinderen schreiden angstig. Er hing een dikke duisternis. Er was geen straal van licht. Sterke mannen lieten de booten vieren.

„Voortmaken!" riep de kapitein. „De boot houdt het geen tien minuten uit."

Een voor een werden de vrouwen en kinderen in de booten geholpen. Sommigen schreeuwden van angst, toen ze de kokende golven zagen.

„Hugh," fluisterde Violet, toen ze zag, dat de booten bijna vol waren. „Hugh je hebt beloofd, dat we samen zullen sterven."

„Liefste," riep hij uit, in zijn smart. „Ik bid je, ga! Je hoort wat ze zeggen: we zijn dicht bij land. Ga in de boot. Ik kan zwemmen. Ik kan mij redden." Maar zij hield zich aan hem vast.

„Je hebt het beloofd," zei ze. „Je moet je woord houden."

Hij had den moed niet, haar arm los te maken; hij had den moed niet, haar weg te zenden. Hij kuste haar en fluisterde, dat zij in leven en sterven zijn geliefde vrouw was.

„Zijn alle vrouwen present?" riep de kapitein. „Hierheen, mrs. Grantley, haast u," zei hij, toen hij haar bij het licht van de lantaarn zag staan.

„Ik wil blijven en met mijn man omkomen," zei ze. „Wij hebben het elkaar beloofd."

„Dwaasheid. Er behoeft niemand om te komen, als we ons best doen. Haast u," riep hij. „Binnen 'n paar minuten zinkt het schip."

„Ik wil liever die paar minuten bij hem blijven, dan vijftig jaren zonder hem leven," zei ze. „Neem mrs. Grantley op en zet haar in de boot," gelastte de kapitein.

Plotseling kreeg Violet 'n idee. „Het is niet noodig," zei ze en ze sprong weg. „Ik zal zelf gaan."

SINDS ONZE LAATSTE OPGAVE
KEERDEN WIJ TENGEVOLGE ONZER

GRATIS

ONGEVALLEN-VERZEKERING

DE VOLGENDE BEDRAGEN UIT AAN:

J. DE JONGH, VLASZAK 9, BREDA	F	25.—
M. v. d. NIEUWENHUIZEN, HASTELSCHEW. 54, EINDHOVEN	"	50.—
N. JASPERS, SCHOONOORDSTR. 4, R'DAM	"	30.—
J. BIJL, RAAMSTRAAT 105, DELFT	"	30.—
H. H. JANSSEN, KLOOSTERLAAN 74, SCHINVELD	"	300.—
WED. H. H. FRANSSEN, WILHELMINAPL. 1, BOCHOLZ	"	300.—
WED. H. v. HOOF, LIJMBEEKSTR. 46, EINDHOVEN	"	500.—
W. VAN OUDHUIZEN, VRAGENDERWEG 191B, LICHTEN- VOORDE	"	30.—
WED. F. J. DE JONG, VIERAMBACHTSTR. 54B, ROTTERDAM	"	600.—
WED. W. F. v. d. STEL, KLEINE VISSCHERIJSTRAAT 31 A, ROTTERDAM	"	600.—
N. KRIEKAARD, SOPHIASTR. 37B, ROTTERDAM	"	30.—
J. STAM, D 272, KINDERDIJK	"	30.—
L. VELISECK, OOSTSINGEL 7A, SCHIEDAM	"	60.—
WED. G. A. H. JANSSEN, CARISBERGWEG 26, HEERLEN	"	500.—
C. LENSSEN, KIPSTRAAT 22, KERKRADE	"	25.—
D. C. v. d. TOOR, ZOOMSTRAAT 110A, R'DAM	"	60.—
EBE NOUWENS, PERSOONSHAVEN 145A, ROTTERDAM	"	60.—
L. BRAND, 2e HOOGSTEEG 2, VLAARDINGEN	"	30.—
D. J. HORDIJK, SPOORSTRAAT 41, GOUDA	"	30.—
J. F. KIMMIJZER, v. SPILBERGENSTRAAT 150, A'DAM....	"	150.—

F 3440.—

VORIG TOTAALBEDRAG

„ 263.651.—

F 267.091.—

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Zoo, dus dat is het speelgoed, waarop je rekende!" spotte hij. „Het was een goed wapen, dat zag ik wel. Maar nu verder geen tegenstand meer." Met een bliksemsnelle beweging had hij haar in zijn armen genomen. Zij vocht, bewerkte zijn gelaat met haar handen. Zij trachtte zich los te rukken, doch hij hield haar in zijn ijzeren greep omklemd. Wanhopig trachtte Jennifer in zijn oogen te krabben. Het gelukte haar. Hij deinsde terug met een vloek en zijn greep was één oogenblik lossen. Haar hand ging omhoog en trof hem in het gelaat. Hij wankelde en zij was vrij. In dollen angst rende zij weg in de richting van de boomen. Met een lach was Cipriano achter haar aan. Hij haalde haar in bij de eerste boomen. Zij ontweek hem. Nogmaals wist zij hem te ontwijken. Toen had hij haar weer vast bij den pols. Hij draaide haar arm half om en met luide kreten van pijn ging zij op haar knieën. Doch plotseling weerklonk er gekraak van takken en struikgewas. Cipriano voelde zich vastgegrepen, omhoog geslingerd en eenige meters verder neergesmeten. Martin Sodes was op het tooneel verschenen.

Cipriano kwam op zijn schouder terecht en ieder ander zou bewusteloos blijven liggen, doch lenig als een kat sprong hij overeind met een revolver in zijn hand. Hij begon achter elkaar te vuren... Cipriano was geen man om tijd te verliezen in een strijd op leven en dood.

Doch Martin Sodes had meer met dit slag te doen gehad. Hij had een dergelijke daad voorzien. Hij had een flinken dergelijke gemaakt, zodat alle kogels, door Cipriano afgeschoten, hun weg vonden in de vrije natuur. Voordat hij opnieuw had kunnen schieten, was Martin op hem toegesprongen en had hem met een hevigen vuistslag tegen den grond geslagen.

Een heftige strijd tusschen de beide mannen ontstond. Jennifer, die de verbazingwekkende kracht van Martin reeds meer dan eens had kunnen bewonderen, kon haar verwondering niet verbergen, dat Sodes zoo lang werk had, voordat hij den mageren tegenstander had overwonnen. Tot haar grooten schrik zag zij, dat hij onvast op de beenen was, wanneer hij overeind stond. Het gelaat had een geelachtige kleur en om den mond was een vermoeide trek.

Ineens wist zij, wat den man, die voor haar leven en voor al hun levens streed, scheelde. Hij had een hevigen koortsaanval. Slechts door zijn ontzettende wilskracht kon hij dezen strijd voortzetten. Hij was wel een gevaarlijk tegenstander voor Cipriano, doch de zwakte, hem door de koorts bezorgd, veroorzaakte, dat de bandiet nog kans kreeg op een overwinning.

Cipriano zag dat heel goed in. Zijn revolver was hem ontvallen, doch hij bezat zijn mes nog. Bij den greep naar zijn gordel was Martin hem nog te vlug af en hij wist zijn pols te grijpen. In normale omstandigheden was hiermee de strijd beëindigd geweest, doch Cipriano wist zijn beenen tusschen die van Martin te plaatsen en deze, tevens getroffen door een aanval van zwakte, struikelde en viel op den grond. In een oogwenk zat de Dago boven op hem, het mes opgeheven.

Het mes daalde neer. Sodes kon geen verdediging meer bieden.

De Dago's, die niet hadden durven schieten uit vrees Cipriano te zullen raken, traden nader om den moord goed te zien. Zij vergaten hierbij geheel en al hun gevangenen.

Een revolver sprak, eenmaal, tweemaal.

Cipriano ging ineens rechtop staan en een verbaasde blik kwam op zijn gelaat. Hij wankelde achteruit. Zijn

hand greep naar zijn borst. Langzaam zeeg hij ineens naast Martin Sodes.

Lilias Seyler, met Jennifer's revolver in haar hand, riep met heldere stem:

„Indien een van de Dago's omziet, schiet ik zooals ik Cipriano heb neergeschoten. Handen omhoog!"

Jennifer stond voor hen, eveneens met een revolver dreigend. In haar nabijheid had zij Cipriano's revolver zien liggen, die zij bliksemsnel had opgeraapt. De Dago's gehoorzaamden onmiddellijk. Zij hadden gezien, dat dit meisje kon schieten, en waren niet van plan ook hun leven op het spel te zetten. Paul en Probyn lieten geen tijd verloren gaan om de mannen van hun wapenen te verlossen. Toen onderzochten zij het lichaam van den neergeschoten Dago.

Cipriano was dood; twee kogels in zijn borst. Sodes was ongedeerd. Zij hieven hem op en droegen hem naar het vuur. Probyn stelde vast, dat hij koorts had, en ried kinine aan.

„En cachassa," zei Martin met flauwe stem. Hij wees op een veldflesch aan zijn gordel. Bevis liet hem drinken en Martin kuchte, toen het scherpe vocht door zijn keel ging.

Doch zijn volledig bewustzijn scheen hierdoor toch terug te keeren en hij richtte zich half op.

„Waar is Jennifer?" vroeg hij angstig.

„Ik houd je vast, Martin," zei zij rustig en zij drukte zijn groote zware schouders tegen zich aan. Hij slaakte een zucht en sloot even de oogen.

Na een oogenblik vroeg hij:

„Wat is er gebeurd? Ik had toch dood moeten zijn. Schoten — ik hoorde schoten! Wie heeft er dan geschoten?"

„Dat deed ik," zei Lilias kalm. „Ik nam Jennifer's revolver op. Cipriano had die weggeworpen. En de Dago's waren te veel in den aanblik van het gevecht verzonken, dat zij aandacht aan mij schonken. Toen Cipriano je trachtte te doorsteken, schoot ik op hem."

Hij lachte zachtjes.

„Dus weer mijn leven gered? Wil je niet, dat ik je bedank en het mij steeds herinner?"

„Neen," klonk haar antwoord. „Ik wensch, dat het wordt beschouwd als de vereffening van een kleine schuld, die ik aan jullie allen had. Ik zou gaarne willen, dat jullie allen vergaten, wat ik heb gedaan — en dat jullie luid uitroepen: verreffend."

„Vereffend," herhaalde Sodes en onmiddellijk daarop zei Jennifer: „Ja, Lilias, de rekening is vereffend."

Nadat Martin een flinke dosis kinine had geslikt, was hij na een weinig rust weer wat opgeknapt. Op Jennifer's vragen deelde hij uitvoerig mee, hoe hij er toe was gekomen om hen achterna

te gaan. Hij had in Sensala de drijvers (Slot) zien terug keeren, die Felton bij zijn pogingen, om Jennifer te dwingen de booten zonder betaling weg te nemen, had teruggezonden. Dezen waren onderweg Cipriano's bende tegengekomen en dit was voor Sodes voldoende geweest om voor het kleine gezelschap het ergste te vreezen. Onmiddellijk was hij op weg gegaan en bij aankomst in het Indianendorp had hij van het opperhoofd de meest uitvoerige inlichtingen kunnen verkrijgen, omdat deze tevens verbitterd was op Cipriano, die hem zeer slecht had behandeld. Hierdoor was het Martin mogelijk geweest, nauwkeurig hun spoor te volgen en hen spoedig in te halen. Eerst had hij eenige drijvers met muilezels bij zich gehad, doch door het vermoeiende snelle tempo waren dezen achtergebleven. Vandaar dat Sodes geheel alleen zijn aanvallen had moeten ondernemen, waarbij hij langzaam werd ondermijnd door de telkens wederkerende koortsen, die hij, bij gebrek aan kinine, niet kon tegengaan.

Met schitterende oogen had Jennifer naar zijn verhaal geluisterd en toen ook door Bevis omstandig werd medegedeeld, wat zij hadden ondervonden met Ralph Felton, dwaalde Martin's blik naar Jennifer, die vol schaamte haar oogen neersloeg. Toen zij echter weer opkeek, ontmoette zij niets dan vriendelijkheid in zijn blik, en een zucht van verlichting en geluk welde in haar op.

XXVII. FELTON GESTRAFT — GELUK.

Martin was den volgende morgen na een verkwikkenden slaap weer in zooverre hersteld, dat zij onmiddellijk konden opbreken.

Zij voerden een lang gesprek over het feit, dat geen van allen de beschikking had over geld. Jennifer was op dit oogenblik een arm meisje. Zij zou wel over een bedrag van twintigduizend pond kunnen beschikken, doch dit was in de gegeven omstandigheden van geen waarde, want midden in de wildernis bevinden zich noch telegraafstations, noch banken, waar een dergelijk bedrag kan worden opgenomen. Zij hadden zelfs geen voedsel genoeg om het eenige dagen te kunnen uithouden, want Felton had bij zijn overhaast vertrek allen mondvoorraad eveneens meegenomen. Wanneer zij zich weer naar de rivier begaven om daar te trachten booten te krijgen voor den tocht naar San Anjo, dan was het absoluut noodzakelijk, dat zij over een som gelds beschikten om de kano's van de Indianen te kunnen koopen. Er was geen sprake van, dat zij de gewoonte van Felton zouden volgen en de booten zonder meer zouden afdwingen.

„Wij zullen in het dichtstbijzijnde dorp toch moeten trachten booten te krijgen," merkte Martin op na een lange discussie. „Ik veronderstel — hoewel ik volkomen begrijp, dat de Indianen daar niet direct toe te bewegen zullen zijn — dat het het beste is, die menschen te overtuigen, dat wij degenen, die met ons meegaan, zullen betalen, zodra wij de „Evelyn Hope" hebben bereikt."

„Denk je, dat je ze zoo ver kan krijgen?" vroeg Jennifer.

„Dat geloof ik wel. Ik zal hun aanbieden persoonlijk in het dorp achter te blijven, terwijl jullie naar San Anjo afzakken."

„O!" zei Jennifer eenigszins verschrikt.

„Alleen soort borg?" merkte Paul op.

Een der merkwaardigste dalen uit het Zwitsersche Alpenlandschap is wel de romantische Spiggengrund bij Reichenbach-Kiental.

„Dat is te gek!” riep Jennifer uit. „Dat zal ik nooit toestaan.”

„Het is toch de eenigste manier.”

„En als je dan iets overkomt?” riep zij angstig uit.

„Wat kan mij nu overkomen? Toch niets!”

Zonder dat zij tot overeenstemming waren gekomen op dat punt, werd de tocht begonnen. Deze was de ergste, dien zij tot dusverre hadden gehad. Juist het gebrek aan voedsel en water deed zich ontzettend gelden. Wel wist Martin met zijn ervaring van het oerwoud allerlei eetbare planten te vinden, zelfs boomen die onder hun schors water verborgen, doch desondanks was deze tocht de meest afmattende, dien zij hadden gehad.

De vrouwen waren bijna niet tegen de vermoeienissen bestand en menigmaal vreesde Martin, dat het geheele gezelschap in wanhoop den tocht zou opgeven om zich neer te werpen, ten prooi aan wilde dieren en een doodend klimaat. Het was de ontzaglijke geestkracht van Martin, die hen moed deed houden. Bovendien hadden de zeven Dago's, die waren overgebleven van Cipriano's bende, weer hun oude ontzag voor Martin opgevat en deze mannen waren maar al te bereid om al het mogelijke te doen om het gezelschap in goede orde door het woud te voeren onder aanvoering van Sondes.

Op een avond bereikten zij eindelijk den zoom van het woud en tevens, zooals zij bemerkten, de rivier. De vermoeienis deed hen echter niet tot vlak bij den oever trekken, doch onmiddellijk hun kamp opslaan voor den nacht. Het ergste was voorbij. De vrijheid lachte hen reeds toe.

Den volgenden morgen bij het kriecken van den dag werden zij gewekt door het geluid van geweer-schoten.

In een lager langs de rivier gelegen Indianen-dorp, waarschijnlijk hetzelfde, waarheen Sondes wilde trekken, scheen iets aan den gang te zijn.

„Dat bevalt mij niet erg,” zei Martin ongerust. „Ik heb zoo'n idee, dat daar een gevecht plaats vindt tusschen Indianen en Dago's. Ik hoor tenminste het afschieten van moderne wapens en daartusschen het geluid van oude geweren, zooals zij nog dikwijls bij de Indianen worden gevonden. Het schijnt mij het beste, dat wij voorzichtig te werk gaan en eens poolshoogte gaan nemen.” Hij stuurde de zeer gewillige, vroegere volgelingen van Cipriano vooruit om het terrein te verkennen en zij begaven zich op weg met Martin aan het hoofd. Na een tocht van een uur betraden zij een smallen, afhellenden weg, die naar het dorp voerde. Plotseling bleef Martin, die een eind vooruit was gegaan, staan. Van beneden kwamen een paar van hun voorposten terug met eenige vreemde mannen bij zich. Weldra bleek, dat zij te doen hadden met menschen, die er met Ralph Felton vandoor waren gegaan en in het dorp aan de rivier booten hadden willen stelen om er de Rio d'Oro mee af te zakken. Dit alles was natuurlijk weer geschied onder aanvoering van Felton. Zij waren echter ontdekt en een hevig gevecht tusschen de Dago's en de Indianen was ontstaan. Deze laatsten hadden de roovers op de vlucht gedreven, doch het was hun gelukt Ralph Felton gevangen te nemen.

Er kwam een bedenkelijke trek op Martin's gelaat en hij wierp snel een blik naar Jennifer. Hij wist precies, wat dit beteekende. En hoewel hij Felton tot in het diepst van zijn hart verfoeide, huiverde hij toch bij de gedachte aan de martelingen, die de Indianen hem zouden laten ondergaan.

Er waren thans twee problemen. Het eene, om Jennifer uit de handen van de woedende Indianen te houden, was het minst moeilijke. Een omtrekkende beweging en zij waren gered.

Verder was er het probleem met Felton. Indien ze hem onmiddellijk doodden, had Martin zich er waarschijnlijk niet zoo veel zorg over gemaakt, doch het was hem onmogelijk, hoe hij den man ook haatte, hem op een vreeselijke wijze te laten doodmartelen.

Plotseling klonk een verschrikkelijk geschreeuw tot hen door. Het was nog wel op een afstand, doch duidelijk was de vreeselijke angst er in te vernemen. Jennifer huiverde en zag Martin aan. Zij had de stem herkend.

„Ralph?” vroeg zij fluisterend.

Het geschreeuw, dat oversloeg tot gegil, klonk thans onophoudelijk.

„Ja,” zei hij, het voorhoofd fronsend. Hij telde, hoe sterk hun aantal was. Misschien was het mogelijk, door een plotselingen overval zonder veel gevaar de Indianen weg te drijven en Felton te ontzetten.

„Doen zij iets met hem?” vroeg Jennifer.

„Ja,” zei hij.

Hij besloot, dat hij Paul en drie van de flinksten van Cipriano's mannen zou meenemen.

„Ik vraag mij af,” zei zij, „of er voor hem wel zooveel reden is om te schreeuwen.”

Martin zag haar aan. Hij was verbaasd over de wijze, waarop zij over haar halfbroer sprak. Zij begreep zijn blik en vervolgde: „Ik ken Ralph thans. Ik geloof hem niet, zelfs niet als hij schreeuwt.”

„Ik ben bang, dat hij er thans wel reden toe heeft,” zei Martin.

„Denk je van wel?” vroeg zij.

„Ik zal eens gaan zien,” vervolgde Martin; „en ik zal Paul met een paar mannetjes meenemen.” Verschrikt zag zij hem aan.

„Ik wil niet, dat jij je voor een man als hij verder in gevaar begeeft.”

Op dit moment weerklonk het gegil zoo mogelijk nog luider.

Jennifer bracht haar handen voor haar ooren.

„Wat doen ze toch met hem?” riep zij uit. „Het lijkt wel of hij wordt gemarteld.”

„Dat is ook zoo,” antwoordde Martin kort. „Paul — en jij — en jij —” hij wees zijn mannen aan, „kom mee, dan zullen wij eens zien, wat wij kunnen doen. Bevis, ik laat de dames aan jouw hoede over.”

„Wij gaan mee,” zei Jennifer vastbesloten.

„Neen. Het is onmogelijk.”

„Wij gaan mee,” drong zij aan. „Het beteekent twee revolvers meer. Misschien heb je ons allen wel noodig.”

Martin kon haar niet van haar plan afbrengen en zij volgden. Bij het naderen van het dorp zagen zij, hoe een aantal huizen in een halven cirkel langs de rivier waren gebouwd; in 't midden daarvan stond een menigte Indianen, die de wildste bewegingen maakten. Martin gaf zijn instructies. Hij en Paul zouden op de Indianen afgaan, terwijl al de anderen, eveneens in een halven cirkel, het dorp zouden omsingelen, teneinde bij het eerste teeken van gevaar met hun vuurwapens de noodige hulp te verleenen.

Martin en Paul liepen tusschen twee hutten door, recht op de inboorlingen toe. Dezen waren zoo in hun „arbeid” verdiept, dat zij de twee blanken niet zagen naderen. Daardoor konden dezen gemakkelijk zien, wat er met Ralph Felton gebeurde. Zoo ver als zij konden vaststellen, was hem nog niets ernstigs overkomen. Hij was tegen den muur van een groote hut vastgebonden, met de armen uitgespreid. Zijn groote angst werd daardoor veroorzaakt, dat de Indianen met buitengewone behendigheid messen naar hem wierpen, die hem op een haar na raakten en zwiepend in den houten wand drongen. Op deze wijze was hij al bijna geheel omgeven door messen. Zij zouden deze kwelling langzamerhand voortzetten, hem eerst raken op ongevaarlijke plaatsen in het lichaam en zoo verder, totdat hem eindelijk de doodsteek zou worden toegebracht.

Terwijl zij naderden, stiet Felton juist weer een erbarmelijk gehuil uit, omdat een mes rakelings langs zijn hals in het hout was gedrongen. Hij wendde zooveel als het mogelijk was, zijn hoofd af en zag plotseling Martin Sondes. Luidkeels begon hij te gillen: „Martin Sondes!... Martin Sondes, red mij!”

De Indianen zagen nu plotseling Martin en Paul, doch zij waren zoo volkomen verstomd over een dergelijke brutaliteit, dat zij zich geen van allen verroerden. Onwillekeurig weken de wilden terug. Doch het opperhoofd bleef staan, en toen hij zag, dat er slechts twee blanken waren, wisselde hij met de anderen eenige woorden. Met de wapens in de hand traden zijn mannen weer naderbij.

Het was een oogenblik, waarop de dood van alle zijden op de twee vermetele mannen loerde. Het opperhoofd trachtte zijn tegenstanders hiervan te overtuigen, door hen koel aan te blijven staren. Hetzelfde deed Martin en ten slotte moest de wilde zijn oogen neerslaan.

Hij zei: „Wat wilt u van ons?”

„Dat zal ik laten zien,” zei Martin kalm. Onder doodsche stilte trad hij op Felton toe en sneed al de riemen, waarmee hij was vastgebonden, los, behalve die van zijn beenen. Toen keek hij weer naar de Indianen, die angstig schenen te worden onder de moedige daad, welke deze sterke man daar voor hun oogen verrichtte. Zij bewogen zich niet. Martin wist, dat, indien hij ze op deze wijze onder betoovering kon houden, hij alles zou kunnen volbrengen zonder bloedvergieten. Hij hoefde het opperhoofd slechts een les te lezen, hem te wijzen op het strafbare van zijn daad, hem een kleine schadeloosstelling te geven en alles zou in orde zijn.

Doch hij had buiten Felton gerekend. De schrik had dezen zoo te pakken, dat, toen Martin zich bukte en zijn beenen bevrijdde, hij plotseling een sprong naar voren deed, een revolver uit Martin's gordel rukte en in wilde haast tusschen een paar hutten trachtte weg te komen.

Dit was zijn dood.

De vlucht verbrak de betoovering, die Martin door zijn optreden op de Indianen had uitgeoefend. Een oorverdoovend gehuil brak onder hen los. Schoten weerklonken, messen vlogen door de lucht. In een oogwenk had Martin den toestand overzien. Hij lichtte Paul beentje, zoodat deze, evenals Martin zelf, op den grond terecht kwam, en riep hem toe onmiddellijk beschutting te zoeken achter het huis, waartegen Felton had gestaan. Het gelukte hun de huc te bereiken, omdat de eerste gedachten der Indianen Felton betroffen. Pijlen vlogen door de lucht. Zij hadden nog net gelegenheid om te zien, hoe de door panischen schrik bevangen dwaas met drie pijlen in zijn rug een sprong maakte en voorover neerviel. Toen moesten zij vechten om hun eigen leven te verdedigen. Martin schoot onmiddellijk den hoofdman en een anderen Indiaan, die de tweede in aanzien scheen te zijn, in de beenen, zoodat de leiders van de Indianenbende buiten gevecht waren gesteld. De wilden aarzelden even, doch de hoofdman spoorde hen gillend aan. Kogels, messen, pijlen vlogen door de lucht en het leven van de twee moedigen liep ernstig gevaar. Onophoudelijk vuurden zij hun wapens af, doch de Indianen schenen door het dolle heen en kwamen al dichter en dichter bij. Een kogel drong Martin in den linkerarm, doch met den rechterarm hield hij den strijd moedig vol. Op het kritieke moment weerklonken echter van achter de huizen de schoten van de aansnellende metgezellen, die het terrein van den strijd niet zoo spoedig hadden kunnen bereiken. De Indianen, heftig verschrikt, wendden zich om, zagen de aanstormende Dago's, schatten de aanvallers veel talrijker dan in werkelijkheid en sloegen onder luid gehuil en gegil op de vlucht. Zelfs de vrouwen en kinderen bleven niet achter en weldra verdwenen allen in het woud. Slechts de gewonden bleven op het terrein achter. De Dago's zetten de vervolging nog even voort om den schrik er goed in te brengen.

Toen Martin Sondes opkeek, zag hij Jennifer op zich toesnellen. Hij gaf haar een zwakken glimlach, het duizelde hem en langzaam viel hij neer. Koorts en vermoeidheid hadden hem overmand. Hij lag buiten kennis.

* * *

Allen bevonden zich weer veilig en wel aan boord van de „Evelyn Hope”. Nu Felton dood was, hadden zij niets meer te verrichten. Vanzelfsprekend hadden zij het geld ook weer teruggevonden en zij hadden booten gekocht, die Martin tot groote verbazing van het gewonde opperhoofd rijkelijk betaalde.

Martin Sondes was tijdens den tocht langs de rivier flink ziek van de koorts, doch zoodra zij aan boord van zijn schip waren, behandelde een dokter hem een paar dagen voor den koortsaanval en de wond aan den arm en weldra wandelde Martin weer als van ouds aan het dek. Onderwijl waren zij op weg naar Belem, waar het gezelschap een mailboot zou oppikken om naar de beschaafde wereld terug te keeren.

Toch was Martin niet meer dezelfde. Hij was meer in hun gezelschap dan vroeger, doch in geheel zijn handelwijze was een zekere teruggetrokkenheid, die, na hetgeen zij samen hadden meegemaakt, onverklaarbaar was.

Jennifer stond op den avond, die de laatste zou zijn, dat zij in elkanders gezelschap zouden ver-

toeven — den volgenden morgen zouden zij Belem bereiken — op het achterdek te peinzen over de vreemde teruggetrokkenheid, die Martin toonde, een teruggetrokkenheid, die hij het meest demonstreerde als zij er bij was.

De schoener gleed zachtjes over het water, dat licht rimpelde onder een zachte bries. De zee leverde een prachtigen aanblik op bij het ondergaan der zon. Zij staarde in de kleine golven en het was haar of iets haar riep. Het was haar zee. . . . Haar zee, zooals het Martin's zee was.

En toch vermeed Martin haar. Hij stond op het middendek en gaf eenige orders voor den nacht. Zij riep hem. „Martin! Martin!”

Langzaam kwam hij naar haar toe.

„Wat is er, Jennifer?”

Zij lachte zachtjes en vroeg: „Wat ben je nu van plan morgen te doen? Gewoon de hand schudden, een hartelijk bedanken, en dan. . . .”

„Denk je dan niet, dat het het beste is?”

„Is het niet wat al te gewoon, na alles wat wij hebben meegemaakt?”

„Nee. Het is weer een aanvang van het leven, dat je te wachten staat, het beschaafde leven; datgene wat je hier hebt meegemaakt, is slechts een klein, minder aangenaam intermezzo geweest.”

„Een terugkeer naar dat bestaan, dat jij veracht?”

„Ik veracht het niet, Jennifer,” zei hij rustig, „alleen, het zou mijn bestaan niet kunnen zijn. Ik hoor hier thuis.”

„Juist,” zei Jennifer zacht. „Jij hoort hier.”

„Hier is mijn wereld,” vervolgde hij. „Ik zou hier niet meer van kunnen scheiden. Het zeilen langs deze kusten, het op en neer varen op de groote rivieren onder de tropische zon, een weinig handel drijven, zooveel als in mijn vermogen is aan de menschen hier wat beschaving brengen, dat is mijn leven. Daar heb ik. . . .”

„Een heerlijk leven,” viel zij hem in de rede, „een prachtig leven — misschien wel een schoon leven. . . . Ik houd er van, Martin.”

„Jennifer!” zei hij, alsof haar woorden hem pijn deden.

„Ja, ik houd er van,” ging zij verder. „Ik kan het mij alles zoo voorstellen, nu ik het zelf heb

ondervonden. Het werk, dat jij verricht, brengt de wereld voordeel. Het geschiedt niet uit berekening, doch alleen en uitsluitend om dien armen menschen hier wat beschaving en oprechtheid te brengen tegenover de vele valsheid, die zij van ons ras hebben ondervonden. Verwondert het je nog, dat ik er van houd — en — en het bijna niet meer wil verlaten?”

„Zie het niet alleen van de mooie zijde, Jennifer. Denk ook aan de harde zijde, die er aan verbonden is, en. . . .”

„Heb ik die dan ook niet ondervonden?” viel zij hem weer in de rede. „Hebben deze dagen mij niet voldoende gewezen op de moeilijkheden, die er tevens aan verbonden zijn? Martin, ik bewonder je daarom, omdat je een man van daden bent — zelfs het helpen ontvluchten van Ralph was een daad — en als ik een vergelijking maak met het leven, dat ik vroeger heb gekend, dan — dan kan ik er haast niet meer tot terugkeeren.”

„Maar denk dan toch aan de hardheid van dit leven. Stormen, hitte, ziekten, schurken zooals Cipriano, het gebrek aan alle comfort. . . .”

„Het gaat om het werk — het werk, dat je verricht, doet al deze moeilijkheden overwinnen.”

„Het zou te hard zijn voor een vrouw als jij.”

„Martin,” fluisterde zij, „ik vraag om dat leven.”

Hij zweeg.

„Martin,” fluisterde zij weer, „ik vraag je om iets — kun je mij niet helpen?”

„Ik heb je lief,” zei hij bijna heftig. „Dat weet je, Jennifer. Geen vrouw heeft ooit een dergelijken indruk op mij gemaakt als jij. Geen vrouw is zoo aantrekkelijk. Ik heb je lief. Ik kan de gedachte, dat je morgen van mij weg zult gaan, bijna niet verdragen — morgen al. Ik heb wel eens aan ons beiden gedacht, te zamen hier staande, arm in arm, kijkend naar het ondergaan der zon of naar de kust met de onbekende oerwouden. Of wel, dat wij in een kleine kreek onze blikken lieten gaan over een onbekende stad. Ik droomde van vertrouwen op elkaar, een nimmer gescheiden zijn van elkaar. . . . Van dat alles heb ik gedroomd. Je hebt het recht om dat te weten, Jennifer. Maar nu moet je morgen naar je vaderland terug. Dat

leven is niets voor jou. Ik zie dat in, omdat. . . . ik je liefheb, Jennifer.”

Zij kwam nader en stond dicht bij hem.

„Martin, liefste,” fluisterde zij, „dat is het, wat ik weten wilde. Ik blijf bij je. . . . Ik heb je lief.”

„Nee, juist omdat ik je liefheb, mag ik het niet toestaan. Het is niet geschikt. . . .”

„Ik heb je lief, Martin,” fluisterde zij.

„Jij met je schoonheid, je ontwikkeling, je gratie, je zachtheid zou hier niet. . . .”

„Ik heb je lief, Martin,” fluisterde zij.

„Het is onmogelijk. Ik kan niet toestaan. . . .”

„Buig je hoofd, Martin. Ik wil je kussen. . . .”

„Jennifer,” kreunde hij bijna, „begrijp je dan niet. . . .”

„Houd mij vast. . . . goed, stevig vast. . . . Je arm om mijn schouder. O, Martin! Waarom heb je mij hierop zoo lang laten wachten?”

„Jennifer,” sprak hij met heesche stem. „Mijn liefste. . . . mijn liefste. Ik kan je niet. . . .”

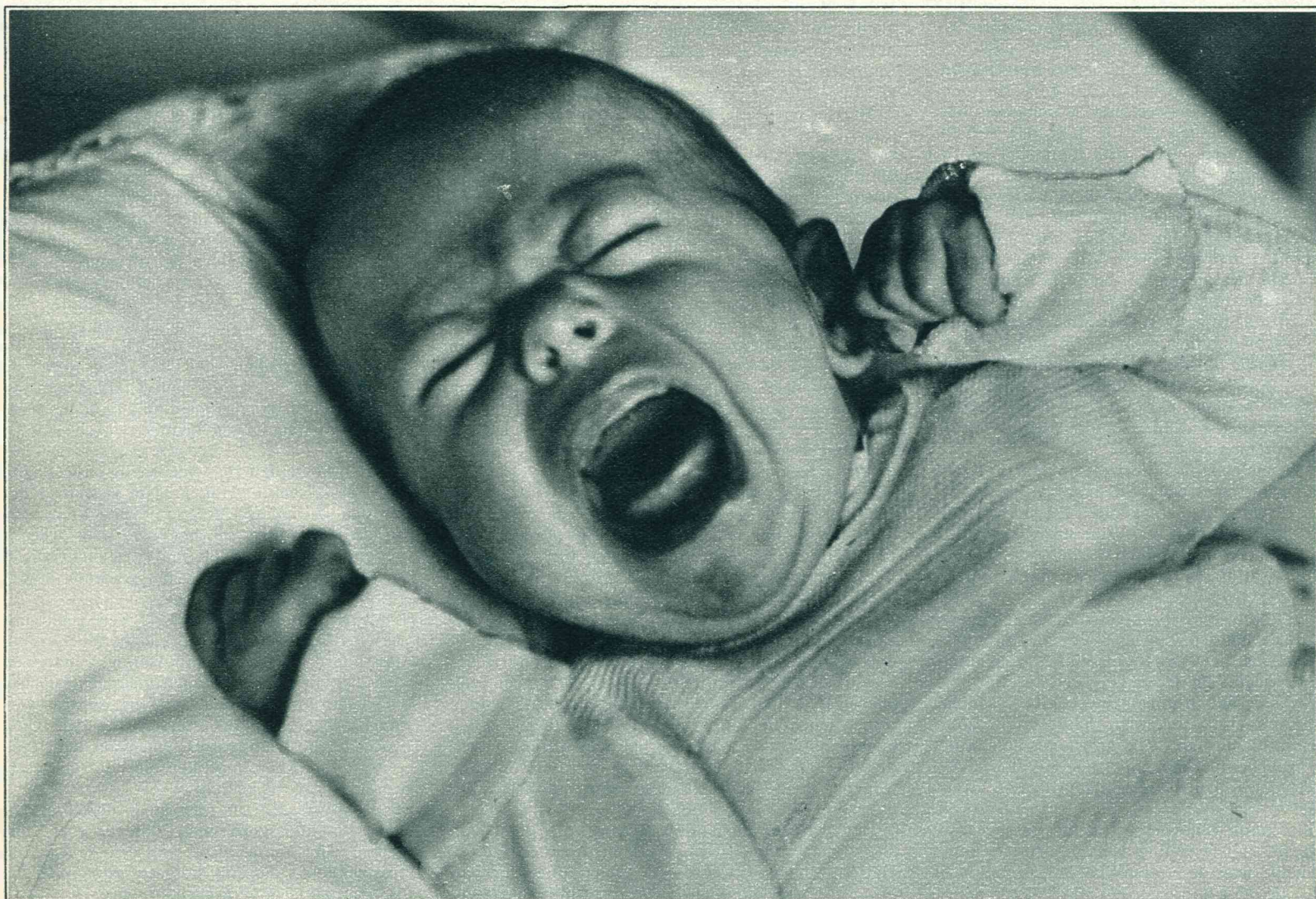
„Ik heb je lief, Martin. . . . Wij hebben elkander lief. . . . Er is niets op de wereld, dat ons gescheiden mag houden. Toe, houd mij vast, nog vaster. . . . Voor altijd, liefste. . . . En laat mij nimmer meer van je heengaan.”

MEDEDEELING

In Caïro, de stad, welke als het ware gelegen is op de grens van Europa, Afrika en Azië, geheimzinnig als geen andere en toch vol van het moderne leven, is het, dat onze nieuwe roman zich hoofdzakelijk afspeelt.

„De Godin der Duizend Katten”

is een verhaal, spannend van den eersten tot den laatsten regel, geschreven in een pittigen stijl, zoodat de aandacht van den lezer geen oogenblik kan verslappen. Wij zullen van den boeienden inhoud niets verklappen, doch willen alleen zeggen, dat ons nieuwe vervolghoofdstuk daarom tot de beste in zijn soort behoort, omdat al de avonturen, die er zoo uitstekend in beschreven worden, hun oorzaak vinden in de teedere genegenheid van twee gewone menschenkinderen — een genegenheid, welke tot liefde ontbloeit.

Een krachtig pleidooi voor droog-legging.

De oogen van Uw man....
zeggen U meer dan Uw spiegel!

Als U, Mevrouw, graag een gunstig oordeel over Uw teint wilt lezen in de oogen van Uw man, dient U uitsluitend Palmolive zeep te gebruiken. Samengesteld uit de cosmetische olijf- en palmoliën, heeft deze zeep een verzachtenden en verjongenden invloed op de huid. Masseer Uw gezicht 's morgens en 's avonds twee minuten lang met het overvloedige schuim van Palmolive zeep en warm doch nimmer heet water. Zóó blijft U jong.... de oogen van Uw man zullen het U stellig bevestigen. **20 ct.**

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren

is....

winnen!

De belangrijkheid van het zout—

VoorDagelijksch Gebruik

Het zout dat gij dagelijks in Uw voedsel gebruikt is zeer belangrijk—het is onmisbaar. Kies daarom het beste: Cerebos zout. Zuiver, loopt gemakkelijk uit de strooier-bus en 't blijft droog tot de laatste korrel.

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

Abonneert U op dit blad

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

'n Goede Piano

't Behoeft geen nieuwe te zijn.... U vindt bij ons uitnemende gebruikte instrumenten, die wij U onder garantie leveren. De prijzen zullen U meevallen! Vraagt de lijst eens aan!

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

Amsterdam, Spui 12, h. N. Z. Voorburgwal.
Rotterdam — Arnhem — Breda — Leiden

Zoo begint het!

Wat is nu beter —
bedlegerig te
worden of

ASPIRIN

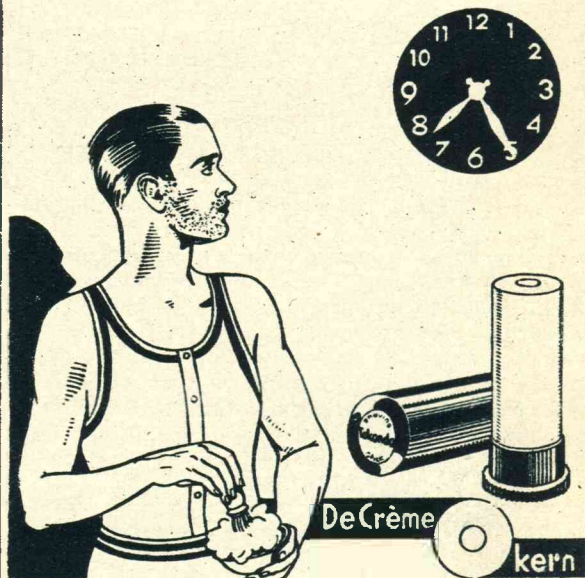
te nemen?

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-bandbuisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en oranjezakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Een blik naar de klok!

Nog 5 minuten. Zal dit scheren in haast weer zonder bloedvergieten aflopen?

Hoe kan de huid elastisch blijven, wanneer door de zeep het vet er aan onttrokken wordt. Zalven en vette crèmes vóór en ná het scheren zijn hulpmiddeltjes en onsmakelijk.

Drie jaar lang heeft Dr. Weidner proeven genomen en onderzoeken verricht en vond eindelijk de oplossing van het probleem hoe volmaakt scheren mogelijk is: Takonda Scheerzeep met Crème-Kern. Deze kern bevat biologisch huidvet, waardoor het noodzakelijke vet van de huid onmiddellijk wordt aangevuld en de huid sterk blijft.

Scheer U eenmaal met Takonda en ondervind de sensatie van iets nieuws en iets goeds. De stugste baard verdwijnt alsof hij met fluweel werd weggenomen. Takonda Scheermet Crème Kern is een openbaring. Ook Uw Drogist, Kapper of Parfumeriezaak verkoopt Takonda. Koop een staaf nog heden. Uitstel is afstel.

Een goed product van:

Silvikrin Laboratorium
Verlaatsstraat 52-56 - Rotterdam

Patent
Dr. Weidner

per staaf 45 c. Bij Drogisten, Kappers
en Parfumeriezaken

Compleet
in houder 75 c.

Takonda scheert beter in minder tijd

Alleenverkoop voor Nederl. Oost-Indië: N.V. Pharm.
Handelsver. De Gede, Passar Baroe 15, Batavia C.

Het Nederlandsch Elftal dat Zondag in Brussel met 3-1 van de Belgen won. St. v.l.n.r. Van Run, Weber, v. d. Meulen, Pelikaan, v. d. Broek (P.S.V.), v. d. Broek (Xerxes), Nageis, Knieland v. Nelle, Bonsena, Adam en v. Heel.

De ploeg der Roode Duivels. Achter v.l.n.r. Hellemans, Nouwens, v. d. Berghe, Hooydonckx, Claessens. Voorste rij Versijp, Voorhoof, Capelle, v. Beeck, v. Brandt, v. Campenhous.

SPORT VAN ZONDAG

De Belgen meer geklopt

De 3-2 overwinning van onze voetballers op de Belgen zal wel voor de meeste enthousiasten een hoogst aangename verrassing hebben betekend.

Eerlijk gezegd voor ons ook. Wij hadden onze ploeg, waarin eenige ingrijpende veranderingen waren aangebracht, niet in staat geacht de Belgen in hun eigen omgeving te kloppen. Legendaal niet van de partij, een nieuwe spil, enfin, alleen reeds het feit dat op deze belangrijke plaatsen wijzigingen moesten worden aangebracht was in staat om het vertrouwen, dat toch eigenlijk slechts

Speelkiek uit den wedstrijd België-Holland te Brussel. Bonsema komt iets te laat. Aanval op het Belgische doel.

uit het vorige seizoen dateerde, min of meer aan het wankelen te brengen.

Welnu, onze voetballers hebben hier een duidelijk antwoord op gegeven.

De wedstrijd in Brussel heeft in de eerste plaats bewezen dat er moreel aan het team niet het minste is geschaad. Men verstaat elkander en men weet dat het voor een verkrijgen van een overwinning noodig is dat ieder zijn uiterste best doet. Zóó is er Zondag in de Belgische hoofdstad tegen de Roode Duivels gekampt en op volkomen regelmatige wijze van de tegenstanders gewonnen.

In het veld waren de Belgen zeker niet minder dan de onzen. De Nederlandsche ploeg speelde echter een productiever aanvalsspel. Vooral tijdens de eerste helft moet het de Belgische supporters vaak tot wanhoop hebben gestemd, dat

hun voorhoede de wel goed opgezette aanvallen door veel te kort spel voor het Hollandsche doel zoo slecht wist af te werken. Na de rust speelden Voorhoof en zijn mannen wel veel beter, doch men had toen de Hollandsche backs zóó lang in de gelegenheid gesteld om voldoende vat op het short passing te krijgen, dat er voor de Belgen geen doorkomen meer aan was. Was men zoo aangevangen, of had de Belgische aanval voor de rust een voorbeeld genomen aan onzen aanval, in dat geval waren we er waarschijnlijk niet zoo goed afgekomen.

Zooals wij hierboven reeds opmerkten heeft ons team als geheel uitstekend voldaan. Dit wil echter nog niet zeggen dat er absoluut geen reden tot gematigde critiek aanwezig is.

Het Haarlemsch Elftal wint met 4-0 van Brussel. De Haarlemsche ploeg. Staande v.l.n.r. Michel, de Bock, Koper, Pernkel, Kommeijer. Midden Jongeneel, Oldenburg, Vreeken. Voorste rij Haak, v. d. Windt, v. d. Griendt.

Spelmoment uit den wedstrijd Haarlem-Brussel. Een mislukte aanval der Brusselaars op het Haarlemsche doel.

Nog een kiek van den wedstrijd België—Holland te Brussel. Tijdens een aanval op het Belgische doel. Bonsema loopt door.

De Hilversumsche Draverij Vereeniging hield Zondag een slotcourse. Overzicht tijdens de 5de course om den Uncle Sam's Pride Prijs.

Voor de verdediging geldt deze o.i. niet. v. d. Meulen heeft zich voor de zooveelste maal den klasse-keeper getoond en met dezen speler in het doel voelt men zich nog steeds het veiligst. Hoewel de backs uitstekend werk hebben geleverd, begon b.v. Van Run tamelijk onzeker, hetgeen waarschijnlijk echter wel verband zal hebben gehouden met zijn oude blessure. Het was in elk geval een geluk voor ons dat de Belgische voorspelers onzen backs steeds weer kans gaven zich te herstellen, temeer daar ook Weber in die periode

In de Schermzaal Giandomenici zijn Zondag de wedstrijden op sabel begonnen om het Nationale kampioenschap. Snapshot uit den strijd tusschen v. d. Bosch (links) en Schor.

Zondag werd de 35 K.M. marsch van de A.C.T. te Amsterdam gehouden. De stroomende regen vormde geen beletsel om welgemoed op stap te gaan.

nog niet de oude was. De Hagenaar maakt bovendien iets te veel gebruik van zijn stevige body, hetgeen Zondag indirect oorzaak van den strafschop was, hoewel, om misverstand te voorkomen, er op dient gewezen, dat Pelikaan het feit bedreef waarvoor de arbiter straffe.

Een tegenvaller is v. d. Broek op de speelplaats geweest. De Xerxes-man is te langzaam om in een snellen wedstrijd het voordeel van zijn lange beenen voldoende te kunnen uitbuiten. Indien de Hollanders in de tweede helft niet de omzetting met Van Heel hadden doen plaats vinden, zou de wedstrijd waarschijnlijk niet door ons gewonnen zijn. Aldus heeft v. d. Broek ook niet de oplossing van het midhalf-vraagstuk gebracht. Wij gelooven deze gevonden te hebben door Van Heel midhalf te maken en de beide Pauwes aan de kanten te plaatsen.

Onze aanval verdient in zijn geheel een pluim. Het gemis van Lagendaal werd niet gevoeld en Bonsema is zeker niet de mindere van Mol, althans Zondag j.l. in geen geval.

Wij zijn er van overtuigd, dat met een enkele wijziging ook tijdens dit seizoen weer een Nederlandsche ploeg in actie zal zijn welke haar mannetje staat. Gelegenheid om de juistheid van deze opmerking vast te stellen, komt er nog voldoende.

Ajax wint met 4-1 van Blauw Wit in het Stadion. Een onderschepte aanval op het doel der zebra's.

GETS-IT
Geeft verlichting zelfs bij de pijnlijkste
LIKDOORN
Koopt nog heden een fleschje

BLOEDARMOEDE
BLEEKZUCHT en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN
Dr. H. NANNING's
HAEMOFERRIN
(STAALHAEMATOGEEEN)
Uitstekend bloedvormend versterkingmiddel.
f 2.60 p. 1 flesch - Aangenaam van smaak - f 1.60 p. 1/2 flesch
Dr. H. NANNING's Pharm. Chem. Fabriek N.V. - Den Haag

**Als Uw figuur
Uniet meer bevalt....**
wordt het tijd met het gebruik van Dr. E. Richter's
Kruidenthee een begin te maken! Zij prikkelt de
activiteit van Uw inwendige organen en doorweekt
de vetlaag. Reeds in korten tijd wordt Uw gewicht
weer tot het normale teruggebracht.

Dr. E. Richter's Thee
BIJ APOTHEKERS EN DROGISTEN OF
DOOR HET DEPOT HEERENGRACHT 149, AMSTERDAM-C. PER PAK f 1.50

toch is't zoo!

Vader, de jongens op school
vroegen mij, waar ik mijn jas
vandaan had.

Ik heb hun gezegd:

Natuurlijk van P & C

Een schitterende
jas voor

12..

En de mijne,
jongen, kost ook
maar

20..

't Is ongelooflijk!

BETERE KWALITEIT
LAGERE PRIJS

PEEK & CLOPPENBURG

**IN 'N OOGWENK
IS DE JEUK
VERDWENEN!**

Misschien komt het U overdre-
ven voor, tóch is het waar, dat
ge de ondragelijke jeuk, die door
huidaandoeningen veroorzaakt
wordt, direct kunt bedaren. De
eerste druppels D.D.D. — een
beroemd geneeskrachtig
middel tegen huidaandoeningen
— brengen dadelijk verlichting.
D.D.D. dringt diep in de poriën
der huid en doodt daar de ziekte-
kiemen. D.D.D. is geen vette
zalf, maar een heldere vloeistof.
Het wordt met succes aangewend
tegen ekseem, uitslag, brand en
andere aandoeningen der huid.
Koop nog heden een flacon van
f 0.75 of f 1.250 bij Uw Apotheker
of Drogist. C-6

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT
LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Van last bevrijd
door slechts enkele
laxeertabletten
PEGESAN
NEDERL. FABRIKAAT
NA 12 UUR PIJNLOOZE
OVERVLOEDIGE ONTLASTING
PER DOOSJE 25 ct.

VERKRUIG BIJ APOTH. EN DROGISTEN
DE MEDICIJNMEESTER, UTRECHT

DE VERKEERSWEEK

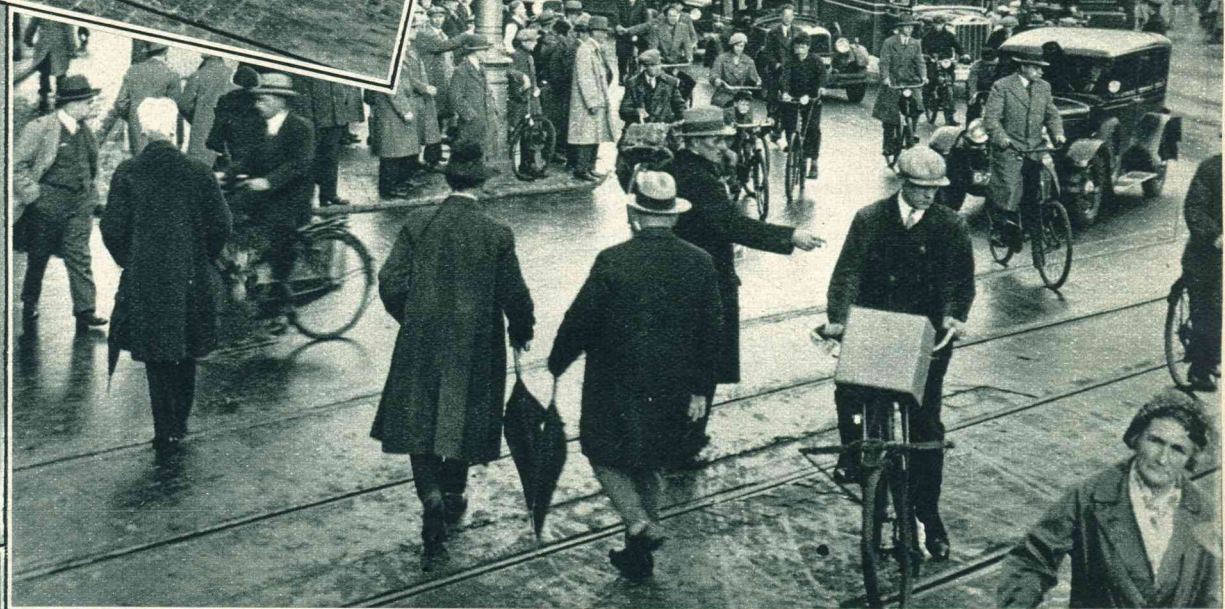

Om het stuk, waar moet worden overgestoken, goed duidelijk aan te geven, waren de verboden plaatsen met touwen afgebakend.

Op het Leidscheplein is het stopbord vervangen door groene, roode en gele verkeerslichten. Eenvoudiger is het er niet op geworden.

Goed: eerst kijken of de trambaan veilig is.

De „verkeersweek,” of liever nog de „voetgangersweek,” welke thans wordt gehouden, stelt onze Amsterdamsche verkeerspolitie in staat om automobilisten en wielrijders nog eens aan hun plichten tegenover de voetgangers te herinneren, en tevens, om aan deze laatste categorie burgers nog eens in te scherpen, dat de regels van het oversteken ook voor hen zijn gemaakt. Een en ander gaat met een intensieve propaganda gepaard. Overal staan verkeersagenten om de mensen te leiden naar den veiligen overkant of om hun gedrukte biljetten uit te reiken, waarin het nut van de kennis der verkeersregels nog eens wordt bepleit. Laat ons hopen, dat het resultaat van deze zeven dagen zich nog minstens zeven jaren zal doen bemerkten.

De deportatie naar de overzijde geschiedt tusschen roode strepen en onder politiegeleide.

Een erge verkeersfout.

De avond daalt over de Sahara bij Biskra

De Onaanraakbare

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Himalah Djahi, de onaanraakbare, zat in vroom gepeins verdiept in de schaduw van den „Tower of Silence“, de plaats waar de kaste der Parsees haar dooden aan de vernietiging prijsgeeft. Hij was een paria, een der millioenen onaanraakbaren, wier schaduw zelfs door de andere Hindoekasten gemeden wordt als de pest.

Op den weg van Bombay naar den Toren des Zwijgens naderde een kleine stoet in het wit gekleede mannen, rouwdragers, die een baar torsten. Himalah Djahi prevelde vrome gebeden, maar inspecteur Smith, die verantwoordelijk was voor het ordelijk verloop van de plechtigheid, nam hem met een wantrouwend blik op.

De stoet naderde den tuin die om den Tower of Silence was aangelegd en koelbesloten stevende de inspecteur op den paria af.

„Maak dat je hier wekomt, vriend, je hoort hier niet,” beval hij barsch.

Himalah Djahi vouwde smekend de handen samen.

„Het is mijn weldoenster, Sahib, Paleh Hatik, die den Tower wordt binnengedragen,” merkte hij eerbiedig op.

„Ik geloof je graag, man, maar je weet dat het verboden is om...”

„Neen, Sahib, ik zit buiten den tuin, de grond is hier vrij voor een paria,” viel de man hem in de rede.

Smith werd kregelig onder die herhaalde tegenspraak. De man was eigenlijk in zijn recht, maar er heerschte een zeer gespannen verhouding tussen de paria's en de overige kasten in deze dagen. De Parsees konden hun lucht niet verdragen en om strubbelingen te voorkomen, achtte hij het beter dezen steen des aanstoots te verwijderen.

„Maak dat je wekomt, anders gebruik ik geweld,” viel hij driftig uit.

Himalah Djahi stond op en sloop als een geslagen hond het onderhout in waarmee de tuin omzoomd was. Smith stelde zich, op eenigen afstand van de poort van den tuin, half verdeckt op om zelf ook geen aanstoot te geven. Het was door de Britsch-

Indische regeering streng verboden de doodenplechtigheden der overgevoelige Parsees te hinderen en Smith had ervaren dat de Hindoes door de minste kleinigheid werden geïrriteerd.

De rouwdragenden schreden zwijgend en langzaam voort tot aan de poort, waar zij hun lichten last even neerzetten. Een Hindoe van de kaste der priesters, die den stoet voorafging, opende de poort en de dragers namen hun last weer op en gingen verder. Half verborgen in het hout, had Smith precies het gezicht op den tuin. De verwanten en vrienden van de overledene, een nog betrekkelijk jonge weduwe die een fanatiek aanhangster van haar kaste, doch niettemin zeer weldadig voor de paria's was geweest, bleven halverwege den tuin staan. De priester opende den Tower of Silence en vier mannen namen de doode vrouw van de baar. Zij was gehuld in een wit linnen gewaad en zonder eenige ceremonie werd zij op een der drie treden van het inwendige van den toren neergelegd.

Met een blik vol afschuw keek Smith naar de gieren, aan wie de vernietiging van het stoffelijk overschot werd overgelaten. Er zaten er minstens zestig op de muren en het was duidelijk merkbaar dat zij hun ongeduld ternauwernood konden bedwingen. Herhaaldelijk vlogen zij op en klapwiekten zwaar en traag om den toren heen, het oogenblik afwachend waarop de levenden zouden verdwijnen en zij hun luguber maal konden aanvangen.

Smith had het inwendige van den Toren des Zwijgens eenmaal bezichtigd, hij welke gelegenheid een Hindoe priester hem het doodencereemonieel had uitgelegd. De toren was ongeveer zestien meter hoog en hij was niet afgedekt, zoodat de brandende zonnestrallen er ongehinderd toegang hadden. In het rond waren een drietal onder elkander gelegen gaanderijen gebouwd, de laatste rustplaats voor de dooden.

Het stoffelijk overschot werd hier aan de vraatzuchtige aasgieren overgelaten, die dit in weinige minuten tijds tot op het skelet na deden verdwijnen. De beenderen bleven liggen, maar werden door de moordende hitte van de zon binnen enkele weken tot stof verpulverd, dat door den wind overal werd heengevoerd. De Britsch-Indische regeering had in den loop der jaren de kaste der Parsees herhaaldelijk trachten te bewegen de Westersche begrafenis in te voeren, maar al haar pogingen waren afgestuit op een hardnekkig verzet. Zelfs het verbranden van levenden, dat nog — zij het dan ook sporadisch — voorkwam, was zij niet bij machte te voorkomen. De vrouwen der Parsees die aan de letter van den ouden regel hingen, waren nog steeds geneigd en bereid om zich vrijwillig aan den vuurdood prijs te geven als hun mannen gestorven waren en de Engelsche ambtenaren moesten in zulke gevallen al hun overredingskracht aanwenden om de vrijwillige offers van hun noodlottig voornemen af te brengen.

Paleh Hatik, de vrouw die nu gestorven was, leverde hiervan een voorbeeld op. Haar man, een Hindoe van hoog aanzien bij de Britsche regeering, was het vorige jaar overleden en nadat zij haar uiterste wilsbeschikking had gemaakt, had zij alles in gereedheid laten brengen om zich levend te laten verbranden. De persoonlijke tusschenkomst van den Engelschen gouverneur en de smeebeden van een aantal Engelsche dames uit de hoogste kringen hadden haar op het laatste oogenblik van haar voornemen doen afzien, maar nadien had zij zich in haar huis opgesloten en had zij zich nimmer meer in een gezelschap vertoond.

Inspecteur Smith wijdde zijn geheele aandacht aan de eenvoudige plechtigheid. Nadat het stoffelijk overschot van de vrouw op de middelste trede was neergelegd, verlieten de mannen den „Tower of Silence.” De poort werd gesloten en in den tuin sloten de rouwdragenden zich achter den Hindoe priester aan. De heele stoet verdween zoodat hij gekomen was: somber zwijgend en plechtig voortschrijdend. Zoodra zij in een bocht van den weg naar Bombay verdwenen waren, kwam Smith te voorschijn. De aasgieren krijschten en vochten blijkbaar om een deel van den buit. Huiverend van

afschuw wendde Smith zich af en wierp een blik in het rond. Van den paria was niets meer te zien en verheugd omdat hij dit onaangename corvee weer achter den rug had, verliet de inspecteur de lugubere plek en keerde naar Bombay terug.

Himalah Djahi kwam eindelijk uit het onderhout te voorschijn. Hij prevelde nu geen gebeden meer, maar keek met sombere oogen naar den „Tower of Silence” op. Hij had gehoopt nog een laatsten blik te kunnen werpen op het stoffelijk overschot van Paleh Hatik, al was het dan ook van verre, maar die verdoemde blanke sahib had het hem onmogelijk gemaakt.

Himalah Djahi zon op een middel om de gestorven Paleh Hatik toch nog een groet te brengen. Er zou nu niet veel meer van haar over zijn dan haar gebeente, maar daarvoor wilde hij graag een laatste gebed offeren. Himalah Djahi had Paleh Hatik altijd vereerd. Zij was goed voor de paria's, al hield zij dan de tradities van haar eigen kaste streng in eere. Paleh Hatik zou nooit een bete voedsel of een dronk water hebben aangeraakt als de schaduw van een paria er overheen gegleden was en zij zou liever zijn gestorven, dan een onaannaakbare op minder dan tien passen afstand voorbij te gaan. Maar nooit ging een arme paria zonder voedsel of geld van haar woning vandaan. Himalah Djahi behoefde zich maar van verre voor haar bungalow op te stellen, om er zeker van te zijn dat een der jongens op een behoorlijken afstand een gift of een overvloedig maal kwam neerleggen.

Himalah Djahi was dankbaar en dat wilde hij bewijzen, al was het dan maar aan het gebeente van zijn weldoenster. Hij bezon zich niet langer, maar ging plotseling vastberaden tot de uitvoering van zijn voornemen over. Hij kwam gemakkelijk over den muur in den tuin en sloop snel op de poort van den „Toren des Zwijgens” toe. Hij deed het omzichtig, hoewel niemand hem gadesloeg, maar met een sterk besef dat hij een streng verboden handeling verrichtte, waarop vóór de invoering van het Engelsche bestuur de doodstraf stond.

De gieren klapwiekten onrustig om den toren heen, doken nu eens in het inwendige neer en ver-

hieven zich dan weer krijschend en met veel misbaar van hun vleugels hoog in de lucht. Himalah Djahi duwde tegen de poort en keek onderzoekend den tuin rond. Er lag geen enkel werktuig dat hem dienen kon voor zijn doel en met inspanning van al zijn krachten trachtte hij door krachtig duwen het slot te verbreken.

Hij slaagde veel gemakkelijker dan hij verwacht had. De Parsees geloofden hun dooden blijkbaar veilig voor elke heiligschennis en zonder veel moeite gelukte het Himalah Djahi de poort te openen. Hij betrad met een gebed op zijn lippen de tweede gaanderij, zonder zich te storen aan de gieren, die haastig een toevlucht zochten op den muur.

Himalah Djahi bleef plotseling verbijsterd staan. Daar, op vier of vijf meters afstand, lag het stoffelijk overschot van Paleh Hatik, zijn weldoenster, onaangeroerd en met één hand buiten het gewaad waarin zij gewikkeld was....

Hij vroeg zich af waarom de vraatzuchtige gieren hun maaltijd hadden versmaad. Verzadigd konden zij onmogelijk zijn, want de priesters der Parsees voederden hen slechts als er in geen weken dooden naar den „Tower of Silence” waren gebracht.

Himalah Djahi keek naar den hemel alsof hij vandaar de oplossing van dit wonderlijke geheim verwachtte en plotseling ontsnapte hem een schorre kreet. Als de gieren hun maaltijd versmaadden, kon er maar een reden voor zijn: Paleh Hatik moest nog leven....

De paria dacht verbijsterd na. Aasgieren, hoe uitgehongerd ze ook waren, verzadigden zich slechts met dood voedsel. Paleh Hatik was gisteren gestorven, de aasgieren vielen haar niet aan en dus was zij nog niet tot ontbinding overgegaan. Paleh Hatik was schijndood, zij leefde nog....

Himalah Djahi vond dit feit niet zoo verwonderlijk. De Hindoes die zich aan de tradities hielden, waren afkeerig van de Westersche dokters en de priester-geneesheeren van de kaste volgden slechts een gebrekkige medische studie. Het was duidelijk dat zij zich hadden vergist in de verschijnselen en dat Paleh Hatik slechts bewusteloos was geweest.

Plotseling begreep Himalah Djahi wat hem te doen stond. Hij knielde bij Paleh Hatik neer en bevoelde haar gelaat en haar hals. Zij voelde koud aan, in weerwil van de heerschende warmte en dit deed hem begrijpen dat hij zich haasten moest, wilde hij het leven van zijn weldoenster nog redden. Allereerst bracht hij haar buiten het bereik van de vraatzuchtige gieren. Hij legde haar neer onder een afdak in den tuin en begon krachtig haar voeten te wrijven. Een juichkreet ontsnapte hem, toen na geruimen tijd een der vingers zich krampachtig bewoog, en toen een oogenblik later Paleh Hatik's oogleden zwak begonnen te trillen, begreep Himalah Djahi dat hij een overwinning op den dood had behaald.

Tevreden met het resultaat en overtuigd dat zijn weldoenster thans allereerst hulp noodig had van een dokter, liet hij haar aan haar lot over. Hij verliet den tuin en rende den weg naar Bombay af en een kwartier later had hij niet alleen de politie en een dokter, maar ook den priester der Parsees gewaarschuwd. Toen zocht hij, met het hoogst streelend gevoel dat hij zijn weldoenster den plicht der dankbaarheid ruimschoots had betaald, het Hindoeekwartier op en zette hij zich neer op de gewone plaats, den voorbijgangers smeekend om een aalmoes voor een paria, een onaannaakbare....

Toen Himalah Djahi zich den anderen dag in de nabijheid van Paleh Hatik's bungalow vertoonde, in de hoop voor zijn moeite te worden beloond, werd hij in den tuin geroepen. De priester der Parsees diende hem met eigen hand een dracht stokslagen toe op zijn gekromden rug en Himalah Djahi's kastegevoel was hereditair zoo sterk overheerschend, dat hij er niet aan dacht zich te verzetten of te vluchten. Met een bebloeden rug zond de Parsee hem heen en verbijsterd vroeg Himalah Djahi opheldering aan zijn kastegenooten. Er was er slechts een die hem kon inlichten: de man die hem vertelde dat Paleh Hatik zich dien morgen in den tuin van den „Toren des Zwijgens” levend had laten verbranden, omdat zij was aangeraakt door een paria, een onaannaakbare....

Een toeristenkaravaan trekt langs de pyramiden.

N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORE

DEN HA

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

**nee, - aan de
weegschaal
ligt het niet!**

Die is wel goed. Die waarschuwt alleen maar heel duidelijk: alwéér geen gram in gewicht toegenomen!

Het ligt vaak aan iets anders. Het ligt vaak aan vitaminengebrek. Doorlopend vitaminengebrek. Laat Uw jongen geen bleekneus worden, die slechte rapporten thuisbrengt. Geef hem vitaminen. Geef hem Jecovitol, de levertraan, die bodies-als-ijzer bouwt. Uw dokter zal ze U aanraden. Jecovitol wordt door een Nederlandsch Hoogleeraar op vitaminengehalte geijkt. Omdat veel prachtig uitzijende levertraan te weinig vitaminen bevat. Scherp wordt er op gelet, dat Jecovitol minstens 50 eenheden vitamine A en 250 eenheden vitamine D bevat. De weegschaal zal U vertellen, wat dat voor Uw jongen betekent!

JECOVITOL

Prijs per flesch f 1.- Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

Geen rachitis meer bij de Nederlandsche kinderen!

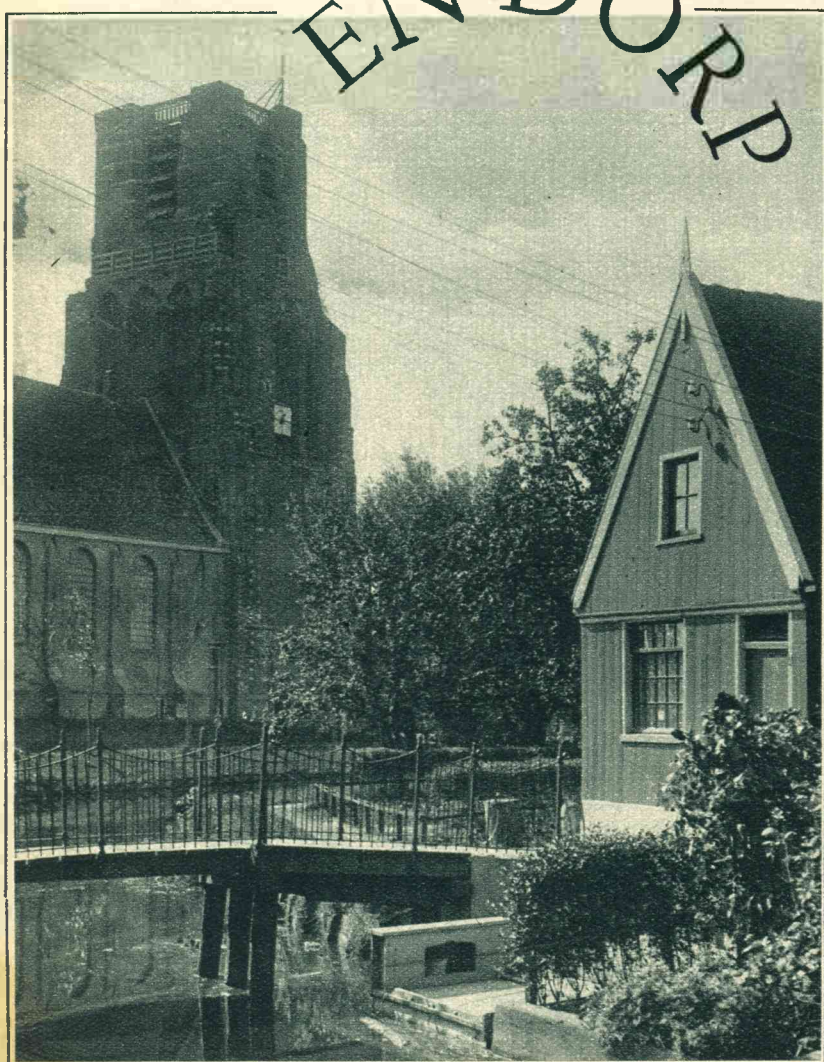

NAJAARSLUCHTEN BOVEN HET IJ.

Herfstzon op het Haarlemsche Vernulft.

UIT STAD EN DORP

Aan de wallen van Naarden.

Dorpshoekje te Ransdorp.

„Voetganger let op Uw saeck”